

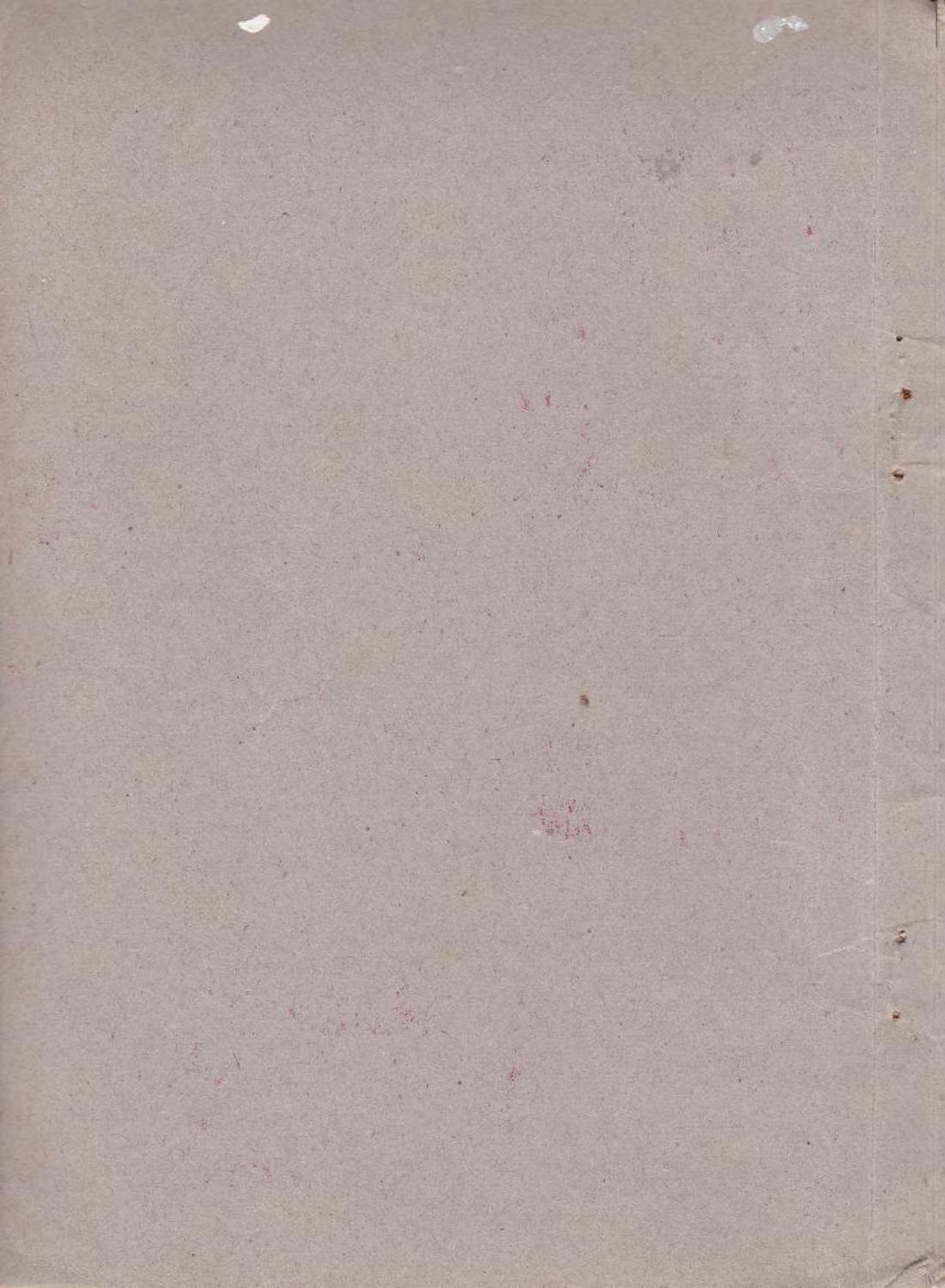

பாரத்யார் பால்கள்

(பத்துக் கவிதைப் பகுதிகளின் தொகும்பு)

தோழி (க.வே)

ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய
புத்தகசாலை
யாழ்ப்பாணம்.

பாரத்யார் கல்லூரிகள்

(10 கல்வித்துறை பகுதிகளின் தொகுப்பு)

K. Pirasanthu
A/L (2017)
J/H.L.C.

புதிய பரடத்திட்டம்

1997ஆம் ஆண்டு முதல் நடைபெறும் தேர்வுக்குரியது.
அனும்பதுப் பொருளும் விளக்கக் குறிப்புக்களும் அடங்கியது.

க.பொ.த (உ.த.)
G.C.E.(A.L)

தொகுப்பாக்கம்:
பண்டிதர் சு. வேலுப்பிள்ளை (ச.வே.)

வெளியீடு:

ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய புத்தகசாலை
235, காங்கேசன்துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

முதற் பதிப்பு மார்க்டி 1996

இரண்டாம் பதிப்பு: பங்குனி 2007

பதிப்புறிமை ஆசிரியருக்கே:

அச்சுப்பதிப்பு:

ஸ்ரீ கப்பிரமணிய அச்சகம்,
63, B.A. தம்பி ஒழுங்கை,
யாழ்ப்பாணம்.

வெளியீடு:

ஸ்ரீ கப்பிரமணிய வுத்தகசாலை,
235, காங்கேசன்துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

விலை ரூபா 100/-

முன்னுரை

1995ஆம் ஆண்டு முதல் செயலாக்கப்பட்டு, 1997 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் நடைபெறும் தேர்வுக்குரித்துடைய, க.பொ.த. (உயர்தரம்) வகுப்பின் புதிய பாடத் திட்டத்திலே தமிழ் மொழிப் பாடப் பொருட் பரப்பிலே, மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் கவிதைகளிலேயுள்ள பத்துக் கவிதைப் பகுதிகள் இடம்பெறுகின்றன. அவற்றை மாணவர் சிரமமின்றி எளிதிற் பெறும் வகையில், அவை தொகுக்கப்பட்டு, சில விளக்கக் குறிப்புக்களுடன் இந்நால் வெளிவருகின்றது.

பாரதியார் பாடு பொருளாகக் கொண்ட. தேசியம் தெய்வீகம், சமூகம், தத்துவம் என்னும் நான்கு துறை சார்ந்த விடயங்கள் இந்தப் பத்துக் கவிதைகளிலும் இடம்பெறுகின்றன. வந்தேமாதரம் (எந்தையும் தாயும்.....), மகாத்மாகாந்தி பஞ்சகம் என்பன தேசியம் சார்பானவை. விநாயகர் நான்மணிமாலை, காணி நிலம் வேண்டும் வெண்ணிலாவே என்பன தெய்வீகம் சார்பானவை. புதுமைப் பெண், தொழில், உயிர்பெற்ற தமிழர் பாட்டு என்பன சமூகம் சார்பானவை. அக்கினிக் குஞ்சு, காற்று (வசன கவிதை) தத்துவங் சார்பானவை.

இந்தக் கவிதைகள் பத்தின் வாயிலாக உயர் வகுப்பு மாணவர்கள் பரமட்டாகப் பாரதியாரை இனங் கண்டுகொள்ள முடியும். அவரது புரட்சிகரமான புதுமைக் கருத்துக்களையும்; நிமிர்ந்து உயர்ந்து நிற்கும் சிந்தனை வீச்சினையும்; கற்பனைத் தேரேறி அண்டம் முழுதையும் அளந்துவரும் மனோபாவத்தையும்; சமுதாயம் பற்றிய ஆழ்ந்தகளுற எண்ண ஒட்டங்களையும்; நுணுகிக் குணுகிப் புதுமை பொலிய ஆராயும் தத்துவ விசாரணைகளையும்; எவர்க்கும் அஞ்சாத கவித்துவத் துணிவையும்; “கவை புதிது, பொருள் புதிது, வளம் புதிது, சொற் புதிது, சோதிமிக்க நவகவிதை”யின் கம்பீரமான சௌந்தரிய நடையினையும் கண்டு உணர்ந்து சுவைக்கழுதியும்.

மாணவர்க்குப் பயன்படும் வகையிலே ஒவ்வொரு கவிதைப் பகுதி முடிவிலும் “சில குறிப்புக்கள்” தரப்பட்டுள்ளன.

இந்நாலினையும் மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் உவந்தேற்றுப் பயன்கொள்வார் என்பது அடியேனின் தாழ்மையான எண்ணம்.

பொருளடக்கம்

1.	விநாயகர் நான்மணி மாலை 01
2.	வெண்ணிலாவே 20
3.	வந்தேமாதரம் 25
4.	புதுமைப் பெண் 28
5.	தொழில் 34
6.	மகாத்மா காந்தி பஞ்சகம் 37
7.	உயிர்பெற்ற தமிழர் பாட்டு 40
8.	காணி நிலம் வேண்டும் 46
9.	அக்கினிக் குஞ்சு 48
10.	காற்று (வசனக் கவிதை) 49

யாரதியார் கவிதைகள்

1. விநாயகர் நான்மணி மாலை

வெண்பா

சக்தி பெறும் பாவானர் சாற்றுபொருள் யாதெனினும்
சித்தி பெறுச் செல்வாக்கு வல்லமைக்கே - அத்தனே
நின்றனக்குக் காப்புரைப்பார்; நின்மீது செய்யும் நூல்
இன்றிதற்கும் காப்புந் யே.

1

(பாவானர் - புலவர்; சாற்றுபொருள் - பாடுபொருள்; பாட எடுத்துக் கொண்ட பொருள்; சாற்றுபொருள், செய்வாக்கு என்பன வினைத்தொகை; பிரதி பேதம்; "வல்லமைக்கே - அத்தனே" எனக் கொள்வர் சுத்தானந்த பாரதியார், "வல்லமைக்கா - அத்தானே" என்பது சென்னை, சக்தி காரியாலயப் பதிப்பு - 1957, அத்தன் - இறைவன், விநாயகர்; நின்றனக்கு - உனக்கு ; காப்பு - காவல்; நூல் இனிது முற்றுப் பெறல் வேண்டுமெனத் தெய்வத்தை வணங்குதல்)

கலித்துறை

நீயே சரணம் நினதரு ளோசர ணஞ்சரணம்
நாயேன் பலபிழை செய்து களைத்துனை நாடிவந்தேன்;
வாயே திறவா மெளனத் திருந்துன் மலரடிக்குத்
தீயே நிகர்த்தொளி வீசுந் தமிழ்க் கவி செய்குவனே.

2

(சரணம் - அடைக்கலம்; தீயே நிகர்த்தொளி - நெருப்பினைப் போன்ற தூய்மையான ஓளி; ஓளி வீசும் கவி - ஞான ஓளி பரப்பும் பாடல் செய்குவனே என்பதில் கு சாரியை)

விருத்தம்

செய்யும் தொழிலுன் காண்;
சீர்பெற் றிடந் அருள் செய்வாய்;
வையந் தனையும் வெளியினையும்
வானத் தையும்முன் படைத்தவனே

ஐயா! நான்முகப் பிரமா!

யானை முகனே! வாணி தனைக்
கையா ஸனைத்துக் காப்பவனே!

கமலா சனத்துக் கற்பகமே!

3

(தெய்வம் ஓன்றே என்ற கொள்கையில் விநாயகனே படைத்தும்
கடவுளான பிரமாவும் வாக்கு வல்லபம் தரும் வாணியும் ஆவான் வாணி
- சரஸ்வதி - சொல், வாக்கு, "வாணிதனைக் கையால்ஸனைத்துக் காப்பவன்"
- வாக்கு வல்லபம் தருபவன்; கமலாசனம் - கமல + ஆசனம்)

அகவல்

கற்பக விநாயகக் கடவுளே போற்றி

சிற்கர மோனத் தேவன் வாழ்க!

வாரண முகத்தான் மலர்த்தாள் வெல்க!

ஆரண முகத்தான் அருட்பதம் வெல்க!

படைப்புக் கிறையவன் பண்ணவர் நாயகன்,

இந்திரகுரு, எனது இதயத் தொளிர்வான்;

சந்திர மவுலித் தலைவன் மைந்தன்

கணபதி தாளைக் கருத்திடை வெப்போம்;

குணமதிற் பலவாம்; கூறக் கேள்ர!

உட்செவி திறக்கும்; அகக்கண் ஓளிதரும்;

அக்கினி தோன்றும்; ஆண்மை வளியுறும்;

திக்கெலாம் வென்று ஜெயக்கொடி நாட்டலாம்;

கட் செவி தன்னைக் கையிலே எடுக்கலாம்;

விடத்தையும் நோவையும் வெம்பகை யதனையும்

துச்சமென் ரெண்ணித் துயரிலா திங்கு

நிச்சலும் வாழ்ந்து நிலைபெற் நோங்கலாம்;

அச்சம் தீரும்; அமுதம் விளையும்;

வித்தை வளரும்; வேள்வி ஒங்கும்;

அமரத் தன்மை எய்தவும்

இங்குநலம் பெறலாம்; இ.துணர் வீரே.

4

(சிற்பரம் - கடவுள், பிரமம்; வாரணம் - யானை; ஆரணம் - வேதம்; பண்ணவர் - தேவர்; சந்திர மவுலித் தலைவன் - சிவபெருமான்;

உட்செவி - மனமாகிய காது; அக்கினி - மெய்ஞ்ஞானமாகிய நெருப்பு;
கட்செவி - பாம்பு; நிச்சல் - எப்போதும்; வித்தை - கல்வி; வேள்வி
- விரும்பும் நல்லன பெறுவதற்கான ஆராதனை)

வெண்பா

உணர்வீர், உணர்வீர், உலகத்தீர்! இங்குப்
புணர்வீர் அமரருறும் போகம்; கணபதியைப்
போத வடிவாகப் போற்றிப் பணிந்திடுமின்
காதலுடன் கஞ்சமலர்க் கால.

5

(அமர் உறும் போகம் - தேவர்கள் பெற்று அனுபவிக்கும்
செல்வங்கள்; போதவடிவு - மெய்ஞ்ஞான உருவம்; கஞ்சமலர் - தாமரைமலர்)

கலித்துறை

காலைப் பிடித் தேன் கணபதி! நின்பதம் கண்ணிலொற்றி
நாலைப் பலபல வாகச் சமைத்து நொடிப்பொழுதும்
வேலைத் தவறு நிகழாது நல்ல வினைகள் செய்துள்
கோலை மனமெனும் நாட்டின் நிறுத்தல் குறியெனக்கே. 6

(பதம் - பாதம்; சமைத்து - இயற்றி; கோல் - செங்கோலாட்சி;
குறி - குறிக்கோள்; கொள்கை)

வீருத்தம்

எனக் கு வேண்டும் வரங்களை
இசைப்பேன் கேளாய் கணபதி!
மனத்திற் சலன மில்லாமல்,
மதியில் இருளே தோன்றாமல்,
நினைக்கும்பொழுது நின் மவுன
நிலை வந் திட்நே செயல் வேண்டும்;
கனக்கும் செலவும் நாறு வயது
இவையும் தரந் கடவாயே.

7

(மனச்சலனம் - மனம் ஒன்றையும் பற்றி நில்லாது அலைதல்;
இருள் - அஞ்ஞான இருள்; மவுனநிலை - யோகம்)

அகவல்

கடமை யாவன; தன்னைக் கட்டுதல்,
 பிறர்துயர் தீர்த்தல், பிறர்நலம் வேண்டுதல்,
 விநாயக தேவனாய் வேலுடைக் குமரனாய்
 நாரா யணனாய் நநிச்சடை முடியனாய்
 பிறநாட் டிருப்போர் பெயர்பல கூறி,
 அல்லா, யெஹோவா எனத்தொழு தன்புறம்
 தேவருந் தானாய், திருமகள், பாரதி,
 உமையெனுந் தேவியர் உகந்தவான் பொருளாய்
 உலகெலாங் காக்கும் ஒருவனைப் போற்றுதல்;
 இந்நாள் கேயிப் பூமியி லெவர்க்கும்
 கடமை யெனப்படும்; பயனிதில் நான்காம்;
 அறம் பொருள் இன்பம் வீடெனு முறையே,
 தன்னை யாளுஞ் சமர்த்தெனக் கருள்வாய்,
 மணக்குள விநாயகா! வான்மறைத் தலைவா!
 தனைத்தான் ஆனுந் தன்மைநான் பெற்றிடில்,
 எல்லாப் பயன்களும் தாமே எய்தும்,
 அசையா நெஞ்சம் அருள்வாய்; உயிரெலாம்
 இன்புற் றிருக்க வேண்டி, நின்னிருதாள்
 பணிவதே தொழிலெனக் கொண்டு
 கணபதி தேவா வாழ்வேன் களித்தே.

8

(தன்னைக் கட்டுதல் - மனத்தை அடக்கி ஆனுதல்; சமர்த்து - திறமை)

வெண்பா

களியுற்று நின்று கடவுளே இங்குப்
 பழியற்று வாழ்ந்திடக்கண் பாராய் - ஓளிபெற்றுக்
 கல்விபல தேர்ந்து கடமை யெலாம் நன்காற்றித்
 தொல்வினைக் கட்டெல்லாம் துறந்து.

9

(தொல்வினைக் கட்டு - பழைய வினைத் தளைகள்; முற்பிறப்பிற்
 செய்த நல்வினை, தீவினைகள்; கண்பாராய் - அருள்செய்வாய்.)

கலித்துறை

துறந்தார் திறமை பெரிததி னும்பெரி தாகுமிங்குக்
குறைந்தா ரைக்காத் தெளியார்க் குணவீந்து குலமகனும்
அறந்தாங்கு மக்களும் நீடுழி வாழ்கென அண்டமெலாம்
சிறந்தாளும் நாதனைப் போற்றிடும் தொண்டர் செயுந்தவமே. 10

(துறந்தார் - துறவிகள்; குறைந்தார் - வலிமையற்ற மெலியோர்;
குலமகள் - இல்லாள்; அறந்தாங்கு மக்கள் - அற நெறியில் ஒழுகும்
மக்கள்; சிறந்தாளும் நாதன் - விநாயகன்)

விருத்தம்

தவமே புரியும் வகை யறியேன்;
சலியா துறவெஞ் சறியாது
சிவமே நாடிப் பொழுதனைத்துந்
தியங்கித் தியங்கி நிற்பேன
நவமா மனிகள் புனைந்த முடி
நாதா! கருணா ஸயனே! தத்
துவமா கிய தோர் பிரணவமே!
அஞ்சேல் என்று சொல்லுதியே. 11

(நெஞ்சறியாது - மனஞருமைப்பாடு இல்லாமல்; சிவமேநாடி -
பரம்பொருளை அடைய விரும்பி; தத்துவம் - உண்மைப் பொருள்)

அகவல்

சொல்லினுக் கரியனாய்ச் சூழ்ச்சிக் கரியனாய்ப்
பல்லுரு வாகிப் படர்ந்த வான் பொருளை,
உள்ளுயி ராகி உலகங் காக்கும்
சக்தியே தானாந் தனிச்சுடர்ப் பொருளை,
சக்திக் குமரனைச் சந்திர மவுலியைப்
பணிந்தவ னுருவிலே பாவனை நாட்டி,
ஓமெனும் பொருளை உளத்திலே நிறுத்தி,
சக்தியைக் காக்குந் தந்திரம் பயின்று
யார்க்கும் எளியனாய், யார்க்கும் வலியனாய்,

யார்க்கும் அன்பனாய், யார்க்கும் இனியனாய்,
வாழ்ந்திட விரும்பினேன், மனமே, நீயிதை
ஆழ்ந்து கருதி ஆய்ந்தாய்ந்து பல முறை
குழ்ந்து தெளிந்து பின்குழ்ந்தார்க் கெல்லாம்
சூறிக் சூறிக் குறைவறத் தேர்ந்து,
தேறித் தேறிநான் சித்திபெற் றிடவே
நின்னா வியன்ற துணைபுரி வாயேல்,
பொன்னால் உனக்கொரு கோயில் புனைவேன்;
மனமே, எனைந் வாழ்வித் திடுவாய்!
வீணே உழலுதல் வேண்டா
சக்தி குமாரன் சரண்புகழ் வாயே.

12

(வான்பொருள் - மிகச் சிறந்த பொருள்; சந்திரமவுலி - சந்திரனைக் கிர்டமாகச் சூடியவன்; பணிந்து + அவன் + உருவிலே; தந்திரம் - உபாயம்; குழ்ந்து - கூர்மையாகச் சிந்தித்து)

வெண்பா

புகழ்வோம் கணபதிநின் பொற்கழலை நானும்
திகழ்வோம் பெருங்கீர்த்தி சேர்ந்தே - இகழ்வோமே
புல்லரக்கப் பாதகரின் பொய்யெலாம்; ஈங்கிதுகான்
வல்லபைகோன் தந்த வரம்.

13

(புல் அரக்கப் பாதகர் இழிந்த அரக்கப் பண்பு கொண்ட கொடியவர்கள்; வல்லபை கோன் - விநாயகர்)

கல்த்துறை

வரமே நமக்கிது கண்மர் கவலையும் வஞ்சனையும்
கரவும் புலமை விருப்பமும் ஜயமும் காய்ந்தெறிந்து
'சிரமீது எங்கள் கணபதி தாள்மலர் சேர்த்தெமக்குத்
தரமேகொல் வானவர்' என்றுளந் தேகளி சார்ந்ததுவே. 14

(கரவு - களவு; புலமை விருப்பம் - இழிந்த செயல்களிற்
கொள்ளும் ஆசை; காய்ந்து - வெறுத்து; வானவர் எமக்குத் தரமே
கொல் - தேவர்கள் எமக்கு இணையாவரோ.)

விருத்தம்

சார்ந்து நிற்பாய் எனதுளமே,
 சலமும் கரவும் சஞ்சலமும்
 பேர்ந்து, பரம சிவானந்தப்
 பேற்றை நாடி, நாடோரும்
 ஆர்ந்த வேதப் பொருள் காட்டும்
 ஜயன், சக்தி தலைப்பிள்ளை,
 கூர்ந்த இடர்கள் போக்கிடு நங்
 கோமான் பாதக் குளிர்நிழலே.

15

(சலம் - மன ஊசலாட்டம்; பேர்ந்து - அழிந்து; பரமசிவானந்தம் - மேலான தெய்வீக இன்பம்; பேறு - செல்வம்; ஆர்ந்த - நிறைந்த; ஜயன் - தலைவன்; கூர்ந்த இடர்கள் - பெருகி வரம் துன்பங்கள்)

அகவல்

நிழலினும் வெயிலினும் நேர்ந்தநற் றுணையாய்த்
 தழலினும் புனினும் அபாயந் தவிர்த்து,
 மண்ணினும் காற்றினும் வானினும் எனக்குப்
 பகைமை யொன்றின்றிப் பயந்தவிர்த் தாள்வான்;
 உள்ளத் தோங்க நோக்குறும் விழியும்
 மௌன வாயும் வரந்தரு கையும்
 உடையநம் பெருமான் உணர்விலே நிற்பான்;
 ஒமெனும் நிலையில் ஒளியாய்த் திகழ்வான்;
 வேத முனிவர் விரிவாய்ப் புகழ்ந்த
 பிரஹஸ் பதியும் பிரமனும் யாவும்
 தானே யாகிய தனிமுதற் கடவுள்,
 யானென தற்றார் ஞானமே தானாய்
 முத்தி நிலைக்கு மூலவித் தாவான்;
 ஸத்தெனத் தத்தெனச் சதுர்மறை யாளா
 நித்தமும் போற்றும் நிர்மலர்க் கடவுள்,
 ஏழையர்க் கெல்லாம் இரங்கும் பிள்ளை,
 வாழும் பிள்ளை, மணக்குளப் பிள்ளை,
 வெள்ளாடை தரித்த விட்டுணு வென்று

செப்பிய மந்திரத் தேவனை
முப்பொழு தேத்திப் பணிவது முறையே. 16

(நேர்ந்த - வாய்த்த; தழல் - நெருப்பு; புனல் - நீர்; உள்ளத்தோங்க மனத்திலே மாண்புறு குணங்கள் மிகுதியாக; பிரஹஸ்பதி - தேவகுருவான வியாழன்; ஸத்தென - சக்தி என்றும்; தத்தென உண்மையென்றும்; மணக்குளம் - திருத்தலங்களில் ஒன்று)

வெண்பா

முறையே நடப்பாய், முழுமுட நெஞ்சே!
இறையேனும் வாடாய் இனிமேல் - கறையுண்ட
கண்டன் மகன்வேத காரணன் சக்தி மகன்
தொண்டருக் குண்டு துணை. 17

(இறையேனும் - சிறிதாயினும்; கறையுண்ட கண்டன் - சிவபெரு மான்; சக்திமகன் - பராசக்தியின் மகனான விநாயகர்)

கலித்துறை

துணையே! எனதுயிருள்ளே யிருந்து சுடர் விடுக்கும்
மனியே! எனதுயிர் மன்னவனே! என்றால் வாழ்வினுக்கோர்
அனியே! எனுள்ளத்தி லாரமுதே! என தற்புதமே!
இனையே துணக்குரைப் பேன்கடை வானில் எழுஞ்சிடரே 18

(சுடர் விடுக்கும் - மெய்ஞ்ஞான ஒளிவீசும்; கடைவானில் எழுஞ்சிடர் - சூரியன்)

விருத்தம்

சுடரே போற்றி; கணத்தேவர்
துரையே போற்றி; எனக் கென்றும்
இடரே யின்றிக் காத்திடுவாய்
எண்ணா யிரங்கால் முறையிட்டேன்;
படர்வான் வெளியிற் பல கோடி
கோடி கோடிப் பல்கோடி
இடறா தோடும் அண்டங்கள்
இசைத்தாய் வாழி இறையவனே! 19

(கணத்தேவர் - கூட்டமான தேவர்கள்; துரை - தலைவன்;
இசைத்தாய் - படைத்தாய்)

அகவல்

இறைவி இறைவன் இரண்டும் ஒன்றாகித்
 தாயாய்த் தந்தையாய் சக்தியும் சிவனுமாய்
 உள்ளொளி யாகி உலகெலாந் திகழும்
 பரம்பொரு ளேயோ! பரம்பொரு ளேயோ!
 ஆதி மூலமே! அனைத்தையும் காக்கும்
 தேவ! தேவா! சிவனே! கண்ணா!
 வேலா! சாத்தா! விநாயக! மாடா!
 இருளா! குரியா! இந்தவே! சக்தியே!
 வாணி! காளி! மாமக ளேயோ!
 அணாய்ப் பெண்ணாய் அலியாய், உள்ளது
 யாதுமாய் விளங்கும் இயற்கைத் தெய்வமே!
 வேதச் கட்டுரே! மெய்யாங் கடவுளே!
 அபயம் அபயம் அபயம் நான் கேட்டேன்
 நோவு வேண்டேன்; நாறாண்டு வேண்டினேன்,
 அச்சம் வேண்டேன்; அமைதி வேண்டினேன்,
 உடைமை வேண்டேன்; உறுதுணை வேண்டினேன்,
 வேண்டிய தனைத்தையும் நீக்கி
 வேண்டிய தனைத்தும் அருள்வதுன் கடனே. 20

(உள்ளொளி - மெய்ஞ்ஞானம்; சாத்தன், மாடன், இருளன் என்பன
 கிராமிய தெய்வங்கள்; இந்து - சந்திரன்; அபயம் - அடைக்கலம்)

வெண்பா

கடமைதா னேது? கரிமுகனே, வையத்
 திடம்நீ யருள் செய்தாய்; எங்கள் - உடைமைகளும்
 இன்பங் கருமெல்லாம் ஈந்தாய்ந்; யாங்களுள்க்கு
 என்புரிவோம் கைம்மா றியம்பு.

21

(வையத்திடம் - உலகத்திடம்; வையத்திடம் கடமைதானேது?
 நீ அருள் செய்தாய் எனக் கொண்டு கூட்டுக.)

கல்த்துறை

இயம்பு மொழிகள் புகழ்மறை யாகும்; எடுத்தவினை
 பயன்படும்; தேவர் இருபோதும் வந்து பதந்தருவார்;
 அயன்பதி முன்னோன் கணபதி குரியன் ஆனைமுகன்
 வியன்புகழ் பாடிப் பணிவார் தமக்குறும் மேன்மைகளே. 22

(எடுத்தவினை பயன்படும் - செய்ய எடுத்துக் கொண்டு தொழில் இனிது நிறைவேறும்.)

விருத்தம்

மேன்மைப் படுவாய் மனமே! கேள்
 விண்ணின் இடமுன் விழுந்தாலும்
 பான்மை தவறி நடுங்காதே;
 பயத்தா லேதும் பயனில்;
 யான்முன் னுரைத்தேன் கோடிமுறை;
 இன்னுங் கோடி முறை சொல்வேன்;
 ஆன்மா வான் கணபதியின்
 அருளுண்டு அச்சம் இல்லையே.

23

அகவல்

அச்சமில்லை; அமுங்குத லில்லை;
 நடுங்குத லில்லை; நானுத லில்லை;
 பாவ மில்லை; பதுங்குத லில்லை;
 ஏது வரினும் இடர்ப்பட மாட்டோம்;
 அண்டஞ் சிதறினால் அஞ்ச மாட்டோம்;
 கடல் பொங்கி ஏழுந்தால் கலங்க மாட்டோம்;
 யார்க்கும் அஞ்சோம்; எதற்கும் அஞ்சோம்;
 எங்கும் அஞ்சோம்; எப்பொழுதும் அஞ்சோம்
 வான் முண்டு; மாரி யுண்டு
 ஞாயிறும் காற்றும் நல்ல நீரும்
 தீயும் மண்ணும் திங்களும் மீன்களும்
 உடலும் அறிவும் உயிரும் உளவே;
 தின்னப் பொருளும் சேர்ந்திடப் பெண்டும்
 கேட்கப் பாட்டும் காணநல் லுலகும்
 களித்துரை செய்யக் கணபதிப் பெயரும்
 என்றுமிங் குளவாம்; சலித்திடாய் ஏழை
 நெஞ்சே வாழி! நேர்மையுடன் வாழி!
 வஞ்சக் கவலைக் கிடங்கொடேல் மன்னோ;

தஞ்ச முண்டு சொன்னேன்
 செஞ்சுடர்த் தேவன் சேவடி நமக்கே. 24
 (அழுங்குதல் - துன்பப்படுதல்; மீன்கள் - நட்சத்திரங்கள்;
 வாழி - வாழ்வாயாக)

வெண்பா

நமக்குத் தொழில் கவிதை; நாட்டிற் குழைத்தல்;
 இமைப்பொழுதஞ் சோரா திருத்தல்; உமைக்கிணிய
 மைந்தன் கணநாதன் நங்குடியை வாழ்விப்பான்
 சிந்தையே! இம்முன்றும் செய் 25
 (உமைக்கு இனிய - உமாதேவி விரும்புகின்ற; கணநாதன் -
 பூதகணங்களின் தலைவன்)

கலித்துறை

செய்யுங் கவிதை பராசக்தி யாலே செய்யப்படுங்கான்;
 வையத்தைக் காப்பவன் அன்னை சிவசக்தி வன்மையெலாம்
 ஜயத்தி லுந்துரி தத்திலுஞ் சிந்தி யழிவ தென்னே?
 பையத் தொழில்புரி நெஞ்சே! கணாதிபன் பக்தி கொண்டே 26
 (ஜயத்திலும் துரிதத்திலும் - சந்தேகத்தாலும் அவசர
 வேகத்தாலும்; கணாதிபன் - கண அதிபன்; பூதகணத் தலைவன்)

விருத்தம்

பக்தியுடையார் காரியத்திற்
 பதறார்; மிகுந்த பொறுமையுடன்
 வித்து முளைக்கும் தன்மைபோல்
 மெல்லச் செய்து பயண்டைவார்;
 சக்தி தொழிலே அனைத்துமெனிற்
 சார்ந்த நமக்குச் சஞ்சலமேன்?
 வித்தைக் கிறைவா! கணநாதா!
 மேன்மைத் தொழிலிற் பணியெனயே. 27

அகவல்

எனை நீ காப்பாய் யாவுமாம் தெய்வமே
 பொறுத்தா ரண்ணோ பூமி யாள்வார்?
 யாவும்நீ யாயின் அனைத்தையும் பொறுத்தல்
 செவ்விய நெறி; அதிற் சிவநிலை பெறலாம்;
 பொங்குதல் போக்கிப் பொறையெனக் கீவாய்;
 மங்கள குணபதி; மணக்குள கணபதி!
 நெஞ்சக் கமலத்து நிறையருள் புரிவாய்;
 அகல்விழி உமையாள் ஆசை மகனே!
 நாட்டினைத் துயரின்றி நன்கமைத் திடுவதும்
 உள்ளமெனு நாட்டை ஒருபிழை யின்றி
 ஆள்வதும் பேரொளி ஞாயிறே யனைய
 சுடர்தரு மதியொடு துயரின்றி வாழ்தலும்
 நோக்கமாக் கொண்டு நின்பதம் நோக்கினேன்;
 காத்தருள் புரிக கற்பக விநாயகா!
 காத்தருள் புரிக கடவுளே! உலகெலாம்
 கோத்தருள் புரிந்த குறிப்பரும் பொருளே!
 அங்குச் பாசமும் கொம்பும் தரித்தாய்!
 எங்குல தேவா! போற்றி
 சங்கரன் மகனே! தாளினை போற்றி

28

(சிவநிலை - தெய்வீக நிலை, சீவன்முத்த நிலை, பொங்குதல் - கோபம்; அகல்விழி, வினைத்தொகை; உலகெலாம் கோத்து - உலகனைத்தையும் படைத்து குறிப்பரும் பொருளே - இத்தன்மைக் கென்று குறிப்பிட்டுக் கூறுவதற்கு அரிய பொருள்)

வெண்பா

போற்றி கலியாணி புதல்வனே; பாட்டினிலே
 ஆற்றல் அருளி அடியேனைத் - தேற்றமுடன்
 வாணிபதம் போற்றுவித்து வாழ்விப்பாய் வாணியருள்
 வீணையொலி என்நாவில் விண்டு.

29

(வாணியருள் - சரஸ்வதியால் அருளப்படுகின்ற; வீணை ஒலி என்பது இங்கு கவி பாடும் ஆற்றலைக் குறித்தது)

கலித்துறை

விண்டுரை செய்குவன் கேளாய் புதுவை விநாயகனே!
 தொண்டுன தன்னை பராசக்திக் கென்றுந் தொடர்ந்திடுவேன்;
 பண்டைச் சிறுமைகள் போக்கி என்னாவிற் பழுந்தகவைத்
 தெண்டமிழ்ப் பாடல் ஒருகோடி மேவிடச் செய் குவையே. 30
 (பழுந்தகவை - பொருள் நிறைந்த இனியக்கவை; தெண்தமிழ் பொருள்
 விளங்கும் தெளிந்த தமிழ்)

விருத்தம்

செய்யாள் இனியாள் ஸ்ரீதேவி
 செந்தா மரையிற் சேர்ந்திருப்பாள்
 கையா ளெனநின் றடியேன்செய்
 தொழில்கள் யாவும் கைகலந்து
 செய்வாள்; புகழ்சேர் வாணியுமென்
 னுள்ளே நின்று தீங்கவிதை
 பெய்வாள்; சக்தி துணைபுரிவாள்;
 பிள்ளாய் நின்னைப் பேசிடிலே. 31

(செய்யாள் - சிசந்நிறமுடையவள்; ஸ்ரீதேவி - இலக்குமி; கையாள் என் - அடிமைபோல)

அகவல்

பேசாப் பொருளைப் பேசநான் துணிந்தேன்;
 கேட்கா வரத்தைக் கேட்கநான் துணிந்தேன்;
 மன்மீ துள்ள மக்கள் பறவைகள்
 விலங்குகள் பூச்சிகள் புற்புண்டு மரங்கள்
 யாவுமென் வினையால் இடும்பை தீர்ந்தே
 இன்பழுற் றன்புடன் இனங்கி வாழ்ந்திடவே
 செய்தல் வேண்டும்; தேவ தேவா!
 ஞான காசத்து நடுவே நின்றுநான்
 பூமண்ட லத்தில் அன்பும் பொறையும்
 விளங்குக; துன்பழும் மிடிமையும் நோவும்
 சாவும் நீங்கிச் சார்ந்தபல் லுயிரெலாம்
 இன்புற்று வாழ்க என்பேன்; இதனைந்

திருச்செவி உடையும் திருவளம் இருங்கி
 'அவ்வளை ஆன்' எப்பாய் கூப்பினே!
 நிற்நாள் இப்பொழு நெங்கவில் வரத்தினை
 அநுவாய்; ஆறி மூலம்! அந்த
 சக்தி குமாரே! சுந்தரி மலை
 நித்தியை போடுவே! சுங்கம்
 சுங்கம் சுங்கம் சுங்கமின் குளக்கிள. 32

(திருவாக்கம் - சௌம்யமுன்வாயிய புரிசெனி, சிழவை - வறுமை)

கணக்கீலன்

உள்கீலை ஆலியும் உள்ளறை தந்தீதன்;
 மாக்கீதம் யாவிளையும் மாற்றி - எனக்கேந்
 நின்டுதூயும் வளைஞ் நிறைசெல்லும் பேரழகு
 செல்லுவதும் கூறு விழுந்து. 33

(மாக்கீதம் - காலை; வளைஞ் - ஏற்று + நூல்; வாழும் நாள்)

வெற்றுதூய

விழுந்தும் நிறைஞ் செல்லும் செல்லுக்கும்யா;
 கும்பக விழுதும் மகாவிரி தூயைக் கொலூத்தியவள்
 ஆய்வத் தினேறிட மதுயை பள்ளிவிடங்கள் மருகா!
 ஆய்வன் பொழுதும் புதினே! விழுந்துந்து வாற்பவனே. 34

(ஆய்வன் - தினேறிடம் எய்வும் நிறுத்தும்; நிருமாது -
 கிளக்கும்; மகாவிரி - மகாவி)

விழுதூய

ஏது புதுவை வாய்க்குத்து
 வாய்வை பாத வாய்வையு!
 ஏது உள்ளும் கூட விழுது;
 ஏதும் செல்லை ஏதுமின்வை
 குது; குதுவை கொலூத்திடு;
 கொலூதை இனியும் விழுத்திடு;
 விழுது விழியிக் கொலூதையும்;
 விழுது விழுதை வெஷ்வை.

35

(கலி - கலியுகம்; துவபங்கள் நிறைந்த பெருங் காலக்காலு; கிருதயுகம் - நன்மைகளைத்தும் நிறைந்த பெருங்காலக்காலு)

ஒகைக்

மேவி மேவித் துயரில் வீற்வாய்;
 எத்தனை கூறியும் விடுதலைக் கிசொவாய்;
 பாவி நெஞ்சே! பார்மிசை நின்களை
 இன்புஙச் செய்வேன்; எதந்துமிலி அஞ்சேல்;
 ஜூயன் பிள்ளையார் அருளால் உடைக்குநாள்
 அபயயிங்களித்தேன் நெஞ்சே
 நினக்குநாள் உரைத்தன நிலைநிறுத் திடவே
 நீயிகைக் குதிப்பேன்; கடலூன் வீற்வேன்;
 வெவ்விட முன்பேன்; மேதிலி யழிப்பேன்;
 ஏதாஞ் செய்துகூன் பூரிச்சிக் காப்பேன்;
 முட நெஞ்சே முப்பது கோடு
 முறையளக் குவாத்தேன்; இன்னும் மொழிவேன்;
 தலையிலிட விழுந்தால் சஞ்சலப் படாதே;
 ஏது நிகழ்நிறும் நமக்கொன்' என்றிரு;
 பராசக்தி யுவத்தின் பழுயுலகம் நிகழும்;
 நமக்கேன் பொழுப்பு? 'நான் என்றோர் தனிப்பொருள்
 இல்லை; நானெனும் எவ்வளமே வெறும்பொய்'
 என்றான் புத்தன் இறைஞக்கொம் அவன்பதும்;
 இனிமெய்ப் பொறுதும் உரைத்திடேன்; இதைந்
 மறவா திருப்பாய் மடமை நெஞ்சே!
 கவுணவைப் படுதல் கருநரு அம்மா;
 கவுணவையும் நிருத்தலே முத்தி;
 சிவபெராரு மகளிதை நினக்கருள் செய்கவே.

36

கெள்பா

செய்கதவம்; செய்கதவம்; நெஞ்சே, நலஞ்செய்தால்
 எய்த விரும்பியதை எய்தலாம் - கவுயகத்தில்
 அன்பிற் சிறந்த தவயில்லை; அன்புவையார்
 இன்புறு வாற்றல் இயல்பு.

37

கலித்துறை

இயல்பு தவறி விருப்பம் வினைதல் இயல்வதன்றாம்;
செயலிங்கு சித்த விருப்பினைப் பின்பற்றும்; சீர்மிகவே
பயிலுதல் ஸன்பை இயல்பெனக் கொள்ளுதிர் பாரிலுள்ளீர்;
முயலும் வினைகள் செழிக்கும்; விநாயகன் மொய்ம்பினிலே. 38

(இயல்பு - நியதி, விதி; மொய்ம்பு - ஆழ்ந்தல்)

விருத்தம்

மொய்க்கும் கவலைப் பகைபோக்கி
முன்னோன் அருளைத் துணையாக்கி,
எய்க்கும் நெங்சை வலியுறுத்தி,
உடலை இரும்புக் கிணையாக்கிப்
பொய்க்கும் கலியை நான் கொன்று
பூலோ கத்தார் கண்முன்னெ
மெய்க்கும் கிருத யுகத்தினையே
கொண்டுவேன், தெய்வ விதியிடதே. 39

(மொய்க்கும் - குழந்து நெருங்கும்; முன்னோன் - விநாயகன்;
எய்க்கும் - கலங்கும்)

அகவல்

விதியே வாழி; விநாயகா வாழி
பதியே வாழி; பரமா வாழி;
சிதைவினை நீக்கும் தெய்வமே போற்றி;
புதுவினை காட்டும் புண்ணியா போற்றி;
மதியினை வளர்க்கும் மூன்னே போற்றி;
இச்சையும் கிரியையும் ஞானமும் என்றாங்கு
மூல சக்தியின் முதல்வா போற்றி;
பிறைமதி சூடிய பெருமான் வாழி;
நிறைவினைச் சேர்க்கும் நிர்மலன் வாழி;
காலம் மூன்றையும் கடந்தான் வாழி;
சக்தி தேவி சரணம் வாழி;

வெற்றி வாழி; வீரம் வாழி;
 பக்தி வாழி; பலபல காலமும்
 உண்மை வாழி; ஊக்கம் வாழி
 நல்ல குணங்களே நம்மிடை யமரர்
 பதங்களாம் கண்ணர், பாரிடை மக்களே;
 கிருத யுகத்தினைக் கேடின்றி நிறுத்த
 விரதம் கொண்டனன்; வெற்றி
 தருஞ்சடர் விநாயகன் தாளினை வாழியே! 40

(பரமன் - இறைவன்; சிதைவு - அழிவு, இழிவு; புதுவினை - புதிய செயல்; இச்சை - விருப்பம்; கிரியை - செயல்)

சில குறிப்புக்கள்:

1. மரபு வழிப்பட்ட யாப்பமைதி கொண்ட சிற்றிலக்கிய வகைகளிலே, தொண்ணுற்றாறு வகைப் பிரபந்தங்கள் அடங்கும். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கினையும் உணர்த்துவன பேரிலக் கியங்கள்; இந்நான்கினுள் ஒன்றோ பலவோ குறைந்து வருவன சிற்றிலக்கியங்கள். பிரபந்தம் - செம்மையான கட்டுக்கோப்புடைய செய்யுள் நூல். இப்பிரபந்தங்களுள் ஒன்று நான்மணிமாலை. பவள மும் முத்தும் பச்சையும் நீலமும் ஆகிய நால்வகை மணிகளை ஒழுங்குறக் கோத்து அமைத்த மணிமாலை போல, வெண்பாவும் கலித்துறையும் விருத்தமும் அகவலும் ஒழுங்குற அமையப் பாடப் படுவது நான்மணிமாலை; 40 பாடல் கொண்ட அந்தாதித் தொடை யாய் அமைவது.
2. பாரதியின் விநாயகர் நான்மணிமாலை புதச்சேரியிலே மணக்குளம் என்னுந் திருத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள விநாயகப் பெருமான் மீது பாடப்பட்டது.
3. இது பக்தி இலக்கிய வகையைச் சார்ந்ததாயினும், மரபுவழிப்பட்ட பக்தி இலக்கியத்தின் உருவத்தைத் தூதாக்கிக் கொண்டு, உள்ளடக்கத்திலே சமுதாயப் புரட்சியின் முனைப்பாவு கருத்துக்களை வலியுறுத்துகிறது.
4. மரபு வழிப்பட்ட பக்தி இலக்கியங்கள் உலகியல் வாழ்வையும் உலகியல் இன்பங்களையும் மறுத்து, நிலையாமைக் கருத்துக்களை

வலியுறுத்தித் தனி மனிதனின் ஆஸ்மீக விடிவை நோக்கிச் செல்லும். ஆனால் இது, உலகியல் வாழ்வும் உலகியல் இன்பங்களும் மெய் யெனக் கொண்டு, அவற்றை அருள வேண்டும் என்றும் சமுதாயத் திலே புரையோடிப் போன மூட நம்பிக்கைகளும் நீமைகளும் அழிய வேண்டும் என்றும் சமுதாயம் மலர்ச்சி பெற வேண்டுமென்றும் விநாயகனிடம் கேட்பதாக அமைவது. பாரதியின் இந்த வேண்டுதலை 4, 7, 9, 24, 25, 32, 33 - முதலிய பாடல்களிலே காணலாம். பாரதியார் "பொய்யோ, மெய்யோ" என்ற பாடல் முன்னுரையிலே 'நமக்கு இவ்வுலகத்தில் வேண்டியவை நீண்ட வயது, நோயில்லாமை, அறிவு, செல்வம் என்னும் நான்குமாம். இவற்றைத் தரும்படி தத்தம் குலதெய்வங்களை மன்றாடுக் கேட்க வேண்டும்" என்று சருக்கமாகக் கூறியன் இப்பாடல்களில் விரிவாகச் சொல்லப்படுகின்றன.

5. பாரதியார் காலத்திலே சமயநெறி ஆஸ்மீக வாழ்வைச் சார்ந்து ஒரு திசையிற் செல்ல, உலகியல்நெறி சமயத்தை விட்டு விலகி வேறொரு திசையிற் சென்றது. இந்நிலைமாறி, சமய வாழ்வும் சென்றால் சமுதாயம் நன்மையடையும் என்ற பாரதியின் சிந்தனையை இந்நால் வெளிப்படுத்துகிறது.
6. எல்லாத் தெய்வங்களும் ஓன்றே என்ற சமய சமரச சன்மார்க்க ஒருமைப்பாடு இப்பாடல்களில் ஓங்கி ஒலிக்கிறது. அது இரு வகைப் பட்ட நிலையில் கேட்கிறது. ஒன்று: இந்து சமயத்திலே பேசப்படும் கடவுளர் அனைவரையும் ஒரேயொரு கடவுளாக விநாயகன் வடிவ மாகக் காண்பது (20ஆம் பாடல்) மற்றது: உலகத்துப் பிரதான மதங்கள் போன்றும் தெய்வங்களை ஒன்றாக, விநாயகனாகக் காண்பது (8ஆம் பாடல்).
7. பாரதியார் மேற்கொண்ட விரதம் புதுமையானது. சமய வரலாற்றிலே எந்தவொரு ஆஸ்திகளும் பேசாத, கேட்காத வரங்களை விநாயக ஸிடம் கேட்கிறார். "பேசாப் பொருளைப் பேசத் துணிந்தேன..... அங்களே யாருக என்பாய் ஜூயனே" (32ஆம் பாடல்); அன்றியும் "கிருத யுகத்தினைக் கேடுன்றி நிறுத்த விரதம் நான் கொண்டன்" என்று கூறுகிறார்.

8. “பாட்டுத் திறத்தாலே இவ்வுலகைப் பாலித்திட வேண்டும்” என்னும் பாரதியாரின் பெருவிருப்பு இப்பாடல்களிலும் பிரதிபலிக்கிறது. (2, 25, 30, 31 - ஆம் பாட்டுக்கள்)
9. எந்தச் சமயிக்கும் இல்லாத பாரதியின் உயர்ந்த நோக்கம் - குறிக்கோள் தன்னைப் பற்றியதன்று; சமுதாய எழுச்சி சார்பானது. தனது நோக்கங்களை விநாயகனிடம் வேண்டும் பாங்பை 28ஆம் பாடலில் “நாட்டுணை..... நின்பதும் நோக்கினேன்” என்ற வரிகள் காட்டுகின்றன; “நமக்குத் தொழில்.....இம்முன்றும் செய்” என்பதும் அது.
10. தமது முனைப்பான புதுமைச் சிற்றனைகளை வெளிப்படுத்துப் பாரதியார் பல பல உத்திகளைக் கையாளுகிறார்.
 - (அ) விநாயகனிடம் மனம் உருக வேண்டி, விண்ணப்பம் செய்தல்; 9, 20, 33 ஆம் பாடல்கள்.
 - (ஆ) நெஞ்சொடு கிழத்தல்; மனத்தை நோக்கி செய், செய்யாதே எனவும் மனத்தை இழித்தும் உரைத்தல். 17, 23, 36 ஆம் பாடல்கள்.
 - (இ) மக்களை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறல். 5ஆம் பாடல்.
 - (ஈ) விநாயகனை வியந்து கூறல். 11, 12ஆம் பாடல்கள்.
 - (உ) சபதமிட்டுக் கூறல். 24, 32 ஆம் பாடல்கள்.
 - (ஹ) விநாயகனை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறல். 6, 18, 20ஆம் பாடல்கள்.

2. வெண்ணிலாவே

எல்லை யிலாத்தோர் வானக் கடலிடை
 வெண்ணிலாவே! விழிக்
 கின்ப மளிப்பதோர் தீவென் நிலகுவை
 வெண்ணிலாவே!
 சொல்லையும் கள்ளளையும் நெஞ்சையும் சேர்த்திங்கு
 வெண்ணிலாவே! நின்றன்
 சோதி மயக்கும் வகையது தானென் சொல்
 வெண்ணிலாவே!
 நல்ல ஒளியின் வகைபல கண்டிலன்
 வெண்ணிலாவே! - (இந்த)
 நனவை மறந்திடச் செய்வது கண்டிலன்
 வெண்ணிலாவே!
 கொல்லும் அமிழ்தை நிகர்த்திடும் கள்ளளான்று
 வெண்ணிலாவே! - வந்து
 கூடி யிருக்குது நின்னொளி யோடிங்கு
 வெண்ணிலாவே!

1

(இலகுவை - விளங்குவாய்; சோதி - ஒளி; கண்டிலன் - கண்டேனல்லேன்; கொல்லும் அமிழ்து - முழுநிறைவான சாவா மருந்து, கள் - தன்னை மறந்த கற்பனை; வானக் கடல் என்பது உருவகம், தீவென்று; கொல்லும் அமிழ்தை நிகர்த்திடும் கள் என்பன உவமை)

மாதர் முகத்தை நினைக்கினை கூறுவர்
 வெண்ணிலாவே! - அ.து
 வயதிற் கவலையின் நோவிற் கெடுவது
 வெண்ணிலாவே!
 காதலொருத்தி இளைய பிராயத்தள்
 வெண்ணிலாவே! - அந்தக்
 காமன்றன் வில்லை யினைத்த புருவத்தள்
 வெண்ணிலாவே!

மீதமும் அன்பின் விளைபுன் னகையினள்

வெண்ணிலாவே! - முத்தம்

வேண்டிமுன் காட்டு முகத்தி னழிலிங்கு

வெண்ணிலாவே!

சாதல் அழிதல் இலாது நிரந்தரம்

வெண்ணிலாவே - நின்

தன்முகம் தன்னில் விளங்குவ தென்னை கொல்

வெண்ணிலாவே!

2

(இணை கூறுதல் - ஒப்பாக, உவகையாகக் கூறுதல்; நோ - நோய்; கெடுவது - அழகு குன்றுவது; இளைய பிராயத்தள் - இளம்பெண்; காமன் - மன்மதன்; விளை புன்னகை, வினைத்தொகை; அழகு விளையும் குறுந்கை)

நின்னொளி யாகிய பாற்கடல் மீதிங்கு

வெண்ணிலாவே! - நன்கு

நீயும் அமுதம் ஏழுந்திடல் கண்டனன்

வெண்ணிலாவே!

மன்னு பொருள்க ளனைத்திலும் நிற்பவன்

வெண்ணிலாவே! - அந்த

மாயன்அப் பாற்கடல் மீதுறல் கண்டனன்

வெண்ணிலாவே!

துன்னிய நீல நிறத்தள் பராசக்தி

வெண்ணிலாவே! - இங்கு

தோன்றும் உலகவளே என்று கூறுவர்

வெண்ணிலாவே!

பின்னிய மேகச் சடைமிசைக் கங்கையும்

வெண்ணிலாவே! - (நல்ல)

பெட்புற நீயும் விளங்குதல் கண்டனன்

வெண்ணிலாவே!

3

(மன்னுபொருள்கள் - நிலைபேறுடைய பொருள்கள்; மாயன் - திருமால்; பெட்புற - அழகாக, சிறப்பாக; ஒளியாகிய பாற்கடல், மேகச்சடை என்பன உருவகம்)

காதலர் நெஞ்சை வெதுப்புவை நீயென்பர்
 வெண்ணிலாவே! - நினைக்
 காதல் செய்வார் நெஞ்சிற் கின்னமு தாகுவை
 வெண்ணிலாவே!
 சீத மணிநெடு வானக் குளத்திடை
 வெண்ணிலாவே! - நீ
 தேசு மிகுந்தவெண் டாமரை போன்றனை
 வெண்ணிலாவே!
 மோத வருங்கரு மேகத் தீரளினை
 வெண்ணிலாவே! - நீ
 முத்தி னொளிதந் தழகுறைச் செய்குவை
 வெண்ணிலாவே!
 தீது புரிந்திட வந்திடும் தீயர்க்கும்
 வெண்ணிலாவே! - நலஞ்
 செய்தொளி நல்குவர் மேலவ ராமன்றோ
 வெண்ணிலாவே!

4

(வெதுப்புதல் - வருந்துதல், சுடுதல்; தேசு - அழகு; நலம் செய்து ஒளி நல்குவர் - நன்மை செய்து அறிவு விளங்கச் செய்வர்; மேலவர் - சான்றோர்; வானக்குளம் என்பது உருவகம்)

மெல்லிய மேகத் திரைக்குள் மறைந்திடும்
 வெண்ணிலாவே! உன்றன்
 மேனியழகு மிகைப்படக் காணுது
 வெண்ணிலாவே!
 நல்லிய லார்யவ னத்தியர் மேனியை
 வெண்ணிலாவே! - மூடு
 நந்றிரை மேனி நயமிகக் காட்டிடும்
 வெண்ணிலாவே!
 சொல்லிய வார்த்தையில் நாஜுற்றனை போலும்
 வெண்ணிலாவே! - நின்
 சோதி வதனம் முழுவதும் மறைத்தனை
 வெண்ணிலாவே!
 புல்லியன் செய்த பிழைபொறுத் தேயருள்
 வெண்ணிலாவே! - இருள்
 போகிடச் செய்து நின்தெழில் காட்டுதி
 வெண்ணிலாவே!

5

(மிகைபடக் காணுதல் - மிகுந்து தோன்றுதல்; மேனி - உடல்; நல்லியல் யவனத்தினர் - நல்லமூரு கொண்ட அறபுநாட்டுப் பெண்கள், நற்பிரை - நன்மை + திரை; திரை - மிக மெல்லிய துணி; புல்லியன் - இழிந்தவன்; சொல்லிய வார்த்தை - புகழ்ந்து கூறிய வார்த்தை)

சீல குறிப்புக்கள்:

1. "நமது நாட்டில் வேதகாலத்து ரிஷிகள் பிரகிருதியின் சௌந்தரியங்களைக் கண்டு மோகித்து பரமானந்த மெய்தியவர்களாய்ப் பல அதிசயமான பாடல்கள் பாடியிருக்கிறார்கள். பிரகிருதியின் அழகைக் கண்டு பரவசமெய்திக் காளிதாசன் முதலிய பெருங்கவிகள் அந்புதக் கவிதைகள் செய்திருக்கின்றன" என்ற பாரதியாரின் கூற்றுப்படி, அவர் இயற்கை அழகு நூகர்ச்சியிலேயே தோய்ந்து தோய்ந்து திளைத்திருக்கின்றார். அந்தத் திளைப்பின் ஒரு வெளிப்பாடாக, வானப் பின்னணியிலே பவனிவரும் சந்திரனைக் கண்டு, அதனழகில் தோய்ந்து திளைத்து மயங்கிப் பரமானந்தமாட்டந்த நிலையிலே பாடியவளாக, அந்புதமான, அதிசயமான இவ்வைந்து பாடல்களும் விளங்குகின்றன.
2. இயற்கை எனினும் தெய்வம் எனினும் தத்துவம் ஒன்றே என்பது பாரதியின் கருத்து அக்கருத்துப்படி காற்று, மழை, குரியன், சந்திரன், அக்கினி முதலிய பிரகிருதிக் கோலங்களைத் தெய்வங்களாகக் கண்டு மனவொருமையோடு துரிசனஞ் செய்தார். அதெதய்வ தரிசனத் தின் ஒரு கூறாக "வெண்ணிலா" அழைகிறது.
3. இயற்கைக் கோலங்களைத் தெய்வவடிவினவாகக் காணும்போது அக்காட்சியில் மனிதனிடமுள்ள உயர்ந்த தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த குணங்களெல்லாம் விளக்கம் பெறுகின்றன. இது பாரதியாரின் இயற்கைக் கோலங்கள் பற்றிய கவிதைகள் வாயிலாகப் புலப்படும் உண்மை. இது "வெண்ணிலாப்" பாடல்களிலும் இழையோடிக் காணப்படுகிறது. எடுத்துக் காட்டாக நனவினை மறக்கும் யோக நிலை, பகைவனுக்கு அருளும் தன்மை என்பவற்றைக் கூறலாம்.
4. இயற்கைக் கோலங்களைத் தெய்வவடிவாகக் காணும் தன்மையினாலே இப்பாடல்கள் தெய்வப் பாடல்கள் வரிசையிலே தோத் திரப்பாடல் வகையில் இடம்பெறுகின்றன.
5. **1ஹும் பாடல்:** வெண்ணிலவின் - சந்திரனின் - வடிவமும் நிலவொளி யின் தன்மையும் முறையே உவமை. உருவக அணி மூலமும்,

- பாரதியாருக்கே உரிய தனித்துவப் புலமையில் விளைந்த கற்பனைச் செழுமை, சொல்லாட்சி, சொற்றோட்டப்பினைப்பு, பொருள் நுட்பம் என்பவற்றின் மூலமும் காட்டப்படுகின்றன. எடுத்துக் காட்டாக, "சொல்லையும் கள்ளையும் நெஞ்சையும் சேர்த்த" சோதி என்னுந் தொடரையும் "கொல்லும் அமிழ்தை நிகரத்திடும் கள்" என்ற தொடரையும் குறிப்பிடலாம். சொல்லின் தன்மை பொருள் குறிப்பது; அதுவே புலவனின் எண்ணம். கள்ளின் தன்மை, தன்னை மறந்த கற்பனை; நெஞ்சின் தன்மை உணர்ச்சி. ஆக, உணர்ச்சியோடு கூடிக் கற்பனையில் மிதக்கும் பொருளாக அச்சோதி தோன்றுகிறது. கொல்லும் அமிழ்து - முரண்தொடை, அமிழ்தின் தன்மை கொல்வ தன்று; சிரஞ்சீவித் தன்மை. "அந்தக் காட்சி மனிசனைக் கொல்லுது" என்ற பேச்சு வழக்கையொட்டி, கொல்லும் என்பது மனங்கவரும் அது உண்ணத்த தன்மையைக் குறிக்கிறது.
6. **2ஆம் பாடல்:** இரண்டு ஒப்பிடுகள் மூலம் சந்திரனின் நிறந்தரமான அழகு வழவும் காட்டப்படுகிறது. சந்திரனுக்கு மாதர் முகம் ஒப்பிடப் படினும் அணிந்யத்துடன் மாதர் முகத்தின் குறைபாடுகள் கூடிக் காட்டப்பட்டு சந்திரனின் உயர்வு கூறப்படுகிறது. மற்றது, "பிராயத்தன்..... புருவத்தன்..... புன்னைகையினர் முத்தம் வேண்டி முன்காட்டும் முகத்தின் எழில்" ஆனால் அது சாதல் அழிதல் இல்லாத எழில், இரண்டாவது ஒப்பிட்டில் மினிரும் கற்பனை வளம் களிக்கத்தக்கது.
 7. **3ஆம் பாடல்:** பாற்கடலிலே சந்திரனோடு அமுதமும் தோன்றியது; பாற்கடலில் திருமால் பள்ளி கொள்ளுகிறான்; பராசக்தி நீலநிற முடையாள்; சிவபெருமான் கங்கையையும் சந்திரனையும் அணிந் திருக்கிறார். - இவை புராண சம்பவங்கள். வானப் பின்னணியிலே தோன்றும் சந்திரனுக்குத் தெய்வீக்கத் தன்மைவற்றி இந்தப் புராண சம்பவங்களோடு பொருந்தி சந்திரன், நிலவு, வானம் என்பவற்றைக் காட்டும் கற்பனை நயக்கத்தக்கது.
 8. **4ஆம் பாடல்:** அன்பிலார் அல்லல் கூறுவர்; அன்புடையார் இன்ப மடைவர் என்றும் உண்மையையும் பகைவனுக்கு அருளும் பண்பை யும் சந்திரன் உலகோர்க்கு உணர்த்துவதாகக் கூறப்படுகிறது.
 9. **5ஆம் பாடல்:** மெல்லிய மேகப் படலத்தில் மறைந்து வரும் சந்திர னின் அழகு ஒப்பிட்டு முறையிலே காட்டப்படுகிறது. "யவனத்தியர்... மேனியை மூடு நற்றிரை" அவர்கள் மேனியழகை மிகுவிப்பது போல என ஒப்பிடப்படுகிறது.

3. வந்தேமாதரம்

நாட்டு வணக்கம்

ராகம்: காம்போதி

தாளம்: ஆதி

எந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவி
 இருந்ததும் இந்நாடே - அதன்
 முந்தையர் ஆயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்து
 முடிந்ததும் இந்நாடே அவர்
 சிற்தையில் ஆயிரம் எண்ணம் வளர்த்துச்
 சீற்றந்ததும் இந்நாடே - இதை
 வந்தனை கூறி மனதில் இருத்தின்
 வாய்ப் பாழ்த்தேயோ - இதை
 வந்தேமாதரம் வந்தே மாதரம்
 என்று வணங்கேனோ.

1

(முந்தையர் - முதாதையர்; வந்தனை - வணக்கம்; பாரதம்
 தாய்த்திருநாடு; வந்தே - வந்தனம், வணக்கம்.)

இன்னுயிர் தந்தெமை ஈன்று வளர்த்து அருள்
 ஈந்ததும் இந்நாடே - எங்கள்
 அன்னையர் தோன்றி மழலைகள் கூறி
 அறிந்ததும் இந்நாடே - அவர்
 கண்ணிய ராகி நிலவினி லாடிக்
 களித்ததும் இந்நாடே - தங்கள்
 பொன்னுடல் இன்புற நீர்விளை யாடிஇல்
 போந்ததும் இந்நாடே இதை
 வந்தே மாதரம் வந்தே மாதரம்
 என்று வணங்கேனோ.

2

மங்கைய ராயவர் இல்லறம் நன்கு
 வளர்த்ததும் இந்நாடே - அவர்

தங்க மதலைகள் ஈன்றமு தூட்டித்
 தமுவிய யிந்நாடே - மக்கள்
 துங்கம் உயர்ந்து வளர்கெனக் கோயில்கள்
 குழந்ததும் இந்நாடே - இதை
 வந்தே மாதரம் வந்தே மாதரம்
 என்று வணங்கேனோ.

3

(மதலைகள் - குழந்தைகள், துங்கம் - பெருமை; பூந்துகள் - மென்மையான சாம்பர், ஆர்ந்ததும் - நிறைந்ததும்)

சீல குறிப்புக்கள்:

1. மகாகவி பாரதியார் (1882 - 1921) தமது 39 ஆண்டுகால இவ்வுலக வாழ்விலே, குறிப்பிடத்தக்க 16 அண்டுகள் (1905 -21) இந்திய தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்திலே தீவிரமான ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். அக்காலத்திலே பாரத மக்களிடையே - குறிப்பாகத் தமிழ் மக்களிடையே - அடிமைத் தனத்தின் சிறுமைகளையும் அந்தியர் ஆதிக்கக் கொடுமைகளையும் தேச விடுதலையின் உன்னத்தையும் நாட்டுப்பெற்றின் மகிழ்மையையும் உணர்த்தி, அவர்களுக்கு விழிப் புணர்வைத் தோற்றுவிப்பதற்கு அவர் கவிதைகளைச் சிறந்ததொரு சாதனமாகக் கொண்டார். விறார்ந்த உணர்ச்சிப் பெருக்குடைய அவர்தம் தேசிய கீதங்கள் அவ்வகையின் அவற்றுள் ஒன்று "வந்தே மாதரம்" என்னும் தாய்நாட்டு வணக்கம்.
2. பாரத நாடு பழம்பெரு நாடு. பாரத மக்கள் வந்தேறு குடிகளைல்லர்; ஊனும் உயிருமாய் இந்நாட்டைப் போற்றும் மக்கள் இந்நாட்டின் சொந்த மக்கள். அவர்களின் தந்தையரும் தாயாரும் முன்னோரும் ஆண்டாண்டு காலமாக, வாழையடி வாழையாக மகிழ்ந்து குலாவி, நிறை வாழ்வு வாழ்ந்த மன்; அவர்களது உடற் பூந்துகள் சாம்பர் - நிறைந்த புனித மன்; முன்னோரான ரிஷிகள், ஞானிகள், மகான்கள், அறிஞர்கள், சான்றோர்கள் முதலியோரின் மனத்திலே தோன்றிய ஆயிரம் ஆயிரம் எண்ணங்களினால் வளர்ச்சி பெற்ற நாடு. இவ்வாறு பாரத நாட்டுப் பெருமை கூறப்படுகிறது.
3. பாரதியார் முன்னோரின் மறைவையும் ஓர் இன்ப நிகழ்வாகவே பார்க்கிறார். வாழ்க்கையின் இலட்சியங்கள் எய்தப் பெற்ற பிறகு

- நிறை வாழ்வு வாழ்ந்து பிறகு - சாதலும் ஒர் இயற்கையான இன்ப நிகழ்வே என்பது அவர் கருத்து. அதனால் “அங்கவர் மாய அவருடற் பூந்துகள் ஆர்ந்ததும் இந்நாடே” எனப் போற்றுகிறார்.

4. நல்ல குடும்பம் ஒரு பல்கலைக்கழகம்; நல்ல குடும்பங்களே நல்ல நாடாக, நாடுகள் வளர்வதற்கு அதாரம். அந்தக் குடும்பங்களில் குடும்பத் தலைவியர் - பெண்கள் - முதன்மை இடம் பெறுவர். நற்பண்புகள் ஒருசேரப் பெற்ற அவர்களது வளர்ச்சியாலேயே நாடு நாடாகும். இதனை மனங் கொண்ட பாரதியார் பாரத நாட்டுப் பெண்கள், மழலைகள் கூறி, கண்ணியராய், இயற்கையோடுயைந்து நிலவினிலாடி, நீர் விளையாடி, உடல் உறுதியும் அழகும் பெற்று, மங்கையராய், இல்லறம் நன்கு வளர்த்து, தங்க மதலைகள் ஈன்று அமுதாட்டி நிறைவாழ்வு வாழ்ந்து நாட்டை வளர்த்தனர் எனப் போற்றுகிறார். அவர்களனவரும் தாயர்; அவர்கள் வளர்த்த தாய் நாட்டை வணங்குவோம் என்கிறார்.
5. நம் முன்னோர் உலகியல் வாழ்வில் நிறை வாழ்வு வாழ்ந்தது மாத்திரமன்றி. மக்களின் ஆண்மீக வாழ்வும் உயர் வேண்டும்; அதற்கு வழிகாட்டுவன் கோயில்கள் என எண்ணிக் கோயில்கள் பல கட்டினர். அதனால் ஆத்மசக்தி பெற்ற மக்கள் வாழும் நாடு பாரத நாடு எனப் போற்றி வணங்குகிறார் பாரதியார்.

4. புதுமைப் பெண்

போற்றி போற்றி! ஒர் ஆயிரம் போற்றி! நின்
பொன்ன டிக்குப்பல் லாயிரம் போற்றிகான்!
சேற்றி வேடுதி தாக முளைத்ததோர்
செய்ய தாமரைத் தேமலர் போலொளி
தோற்றி நின்றனை பாரத நாட்டிலே
துண்பம் நீக்கும் சுதந்திரப் பேரிகை
சாற்றி வந்தனை மாதரசே! எங்கள்
சாதி செய்த தவப்பயன் வாழி நீ!

1

(சேறு - பாரதியார் வாழ்ந்த காலத்தில் நிலவிய பெண்ணாடிமை,
அறியாமை முதலிய சமுதாயத் தீமைகள்; ஒளி தோற்றி நின்றனை -
பலவகை அழகொளி விளங்கத் தோன்றினாய்)

மாதரக் குண்டு சுதந்திரம் என்றுநின்
வண்ம ஸர்ந்திரு வாயின் மொழிந்தசொல்
நாதந் தானது நாரதர் வீணையோ?
நம்பிரான் கண்ணன் வேய்ங்குழ லின்பமோ?
வேதம் பொன்னுருக் கண்ணிகை யாகியே
மேன்மை செய்தெமைக் காத்திடச் சொல்வதோ?
சாதல் முத்தல் கெடுக்கும் அமிழ்தமோ?
தையல் வாழ்க்கபல் லாண்டுபல் லாண்டிங்கே. 2

(வண்மலர்த் திருவாய் - அழகிய மலர் போன்ற சிறந்த வாய்,
உவமை; சொல்நாதம் - சொல்லின் இனிய ஓசை; வேதம் பொன்னுருக்
கண்ணிகையாகி - வேதத்திற் கூறப்பட்ட பெண்ணிலக்கணம் அனைத்தும்
அழகிய பெண்ணாக வடிவங் கொண்டது)

அறிவு கொண்ட மனித வயிர்களை
அடிமை யாக்க முயல்பவர் பித்தராம;
நெறிகள் யாவினும் மேம்பட்டு மானிடர்
நேர்மை கொண்டுயர் தேவர்க ளாதற்கே

சிறிய தொண்டுகள் தீர்ந்தடி மைச்சருள்
 தீயி விட்டுப் பொசுக்கிட வேண்டுமாம்;
 நறிய பொன்மலர் மென்சிறு வாயினால்
 நங்கை கூறும் நவீனங்கள் கேட்டிரோ? 3

(நெறிகள் - அறுத்தோடு இணைந்து வாழும் வழிகள்; தீந்து - ஒழிந்து; அடிமைச்சருள் - அடிமையாகிய ஒலை; உருவகம் நீ - அறிவாகிய நெருப்பு; நவீனங்கள் - புதுமைக் கருத்துக்கள்)

ஆனும் பெண்ணும் நிகரெனக் கொள்வதால்
 அறிவி லோங்கி யில்வையம் தழைக்குமாம்
 முனு நல்லறத் தோடிங்குப் பெண்ணுருப்
 போந்து நிற்பது தாய்சிவ சக்தியாம்;
 நானும் அச்சும் நாய்க்ட்டு வேண்டுமாம்;
 நான் நல்லறம் வீர சுதந்திரம்
 பேணு நற்குடிப் பெண்ணின் குணங்களாம்;
 பெண்மைத் தெய்வத்தின் பேச்சுக்கள் கேட்டிரோ? 4

(பெண் உருப்போந்து - பெண்வடிவங் கொண்டு நிலவுலகில் வந்த நற்குடி நல்லகுடும்பம்)

நிலத்தின் தன்மை பயிர்க்குள் தாகுமாம்;
 நீசத் தொண்டும் மடமையும் கொண்டதாய்
 தலத்தில் மாண்புயர் மக்களைப் பெற்றிடல்
 சால வேயயிரி தாவதோர் செய்தியாம்
 குலத்து மாதர்க்குக் கற்பியல் பாகுமாம்;
 கொடுமை செய்தும் அறிவை யழித்துமந்
 நலத்தைக் காக்க விரும்புதல் தீமையாம்
 நங்கை கூறும் வியப்புக்கள் கேட்டிரோ? 5

(நிலத்தின் தன்மை, பயிருக்கு உளதாகும் - உவமை, நிலத்தின் தன்மை, என்றது பெண் குலத்தின் குணங்கள், தாய்க்குலத்தின் பண்புகள், பயிர் என்றது அவர்கள் பெற்றெடுக்கும் பிள்ளைகள், சாலவே அரிது - மிகஅறிது, குலம் - நல்ல குடும்பம். அந்நலம் - கற்பு)

புதுமைப் பெண்ணிவள் சொற்களும் செய்கையும்
பொய்மை கொண்ட கலிக்குப் புதிதன்றிச்
சதும றைப்படி மாந்தர் இருந்த நாள்
தன்னி லேபொது வான வழக்கமாம்;
மதுரத் தேமொழி மங்கையர் உண்மைதேர்
மாத வப்பெரி யோரூட னொப்புற்றே
முதுமைக் காலத்து வேதங்கள் பேசிய
முறைமை மாறிடக் கேடு விளைந்ததாம். 6

(சதுமறை - நால்வேதம், உண்மைதேர் - மெய்ப்பொருளை
ஆராய்கின்ற, மாதவப் பெரியோர் - முனிவர்கள், ஒப்புற்று - சமனாக
இருந்து, முதுமைக்காலம் - பண்டைக்காலம்; வேதகாலம்.)

நிமிர்ந்த நன்னடை நேர் கொண்ட பார்வையும்
நிலத்தில் யார்க்கும் அஞ்சாத நெறிகளும்
திமிர்ந்த ஞானச் செருக்கும் இருப்பதால்
செம்மை மாதர் திறம்புவ தில்லையாம்;
அமிழ்ந்து பேரிரு ளாமநி யாமையில்
அவல மெய்திக் கலையின்றி வாழ்வதை
உமிழ்ந்து தள்ளுதல் பெண்ணற மாகுமாம்;
உதய கன்னி உரைப்பது கேட்டிரோ? 7

(நிமிர்ந்த நன்னடை - உயர்வான நல்லொழுக்கம், நேர்கொண்ட
பார்வை - தூய்மையான நோக்கு, கொள்கை; நிமிர்ந்து ஞானச்செருக்கு
- வளர்கின்ற அறிவாற்றல், திறம்புவது இல்லையாம் - (அறுவொழுக்கங்
களினின்றும்) தவறுவது இல்லை, உதயகன்னி - புதுமைப் பெண்)

உலக வாழ்க்கையின் நுட்பங்கள் தேரவும்
ஒது பற்பல நால்வகை கற்கவும்
இலகு சீருடை நாற்றிசை நாடுகள்
யாவஞ் சென்று புதுமை கொணர்ந்திங்கே
திலக வானுத ஸார் நங்கள் பாரத
தேச மோங்க உழைத்திடல் வேண்டுமாம்;
விலகி வீட்டிலோர் பொந்தில் வளர்வதை
வீரப் பெண்கள் விரைவில் ஓழிப்பராம். 8

(தேரவும் - ஆராய்ந்தறியவும் இலகு சீருடை - சிறப்புற்று
விளங்கும். வீட்டில் ஓர் பொந்தில் வளர்வது - உலக வாழ்க்கையின்
நுட்பங்கள் அறியாமல் கிணற்றுத் தவளை போல வளர்தல்)

சாத்தி ரங்கள் பலபல கற்பராம்
 சவுரி யங்கள் பலபல் செய்வராம்;
 மூத்த பொய்மைகள் யாவும் அழிப்பராம்;
 மூடக் கட்டுக்கள் யாவும் தகர்ப்பராம்;
 காத்து மாணிடர் செய்கை யனைத்தையும்
 கடவு ளர்க்கினி தாகச் சமைப்பராம்;
 ஏத்தி ஆண்மக்கள் போற்றிட வாழ்வராம்;
 இளைய நங்கையின் எண்ணங்கள் கேட்டிரோ? 9

(சவுரியங்கள் - செளாகரியங்கள்; வாழ்க்கை வசதிகள், மூத்த பொய்மைகள் - நெடுங்காலமாகப் புரையோடிப்போன பொய்யான நம்பிக்கைகள்)

போற்றி போற்றி! ஜய ஜய போற்றி! இப்
 புதுமைப் பெண்ணொனி வாழிபல் ளாண்டிங்கே!
 மாற்றி வையம் புதுமை யுஞ் செய்து
 மனிதர் தம்மை அமர்க ளாக்கவே
 ஆற்றல் கொண்ட பராசக்தி யன்னைநல்
 அருளி னாலொரு கன்னிகை யாகியே
 தேற்றி உண்மைகள் கூறிட வந்திட்டாள்
 செல்வம் யாவினும் மேற்செல்வம் எய்தினோம். 10
 (செல்வம் யாவினும் மேற்செல்வம் என்பது புதுமைப் பெண்)

சில குறிப்புக்கள்:

1. பாரதியார் காலத்திலே சமுதாயத்தை நலிவடையச் செய்த பினிகள் பல; அச்சம், அழுங்குதல், நடுங்குதல், நானுகுதல், பதுங்குதல் முதலியவாகப் பலவென அவர் தம் படைப்புக்களில் ஆங்காங்கே கட்டிக் கூறுவார். இவற்றினைவிட, சமுதாயத்தின் உயிரைக் குடித்துக் கோதாக்கி நாட்டை மெலிவடையச் செய்யும் கொடும் பினிகள் மூன்று; அவை: வறுமை, பெண்ணிழமை, சாதிப் பாகுபாடு; இவை மூன்றும் விரைந்து தீர்க்கப்பட வேண்டியவை எனப் பாரதியார் ஆவேசமாகக் குரல் கொடுக்கிறார்.
2. இவற்றுள் பெண்ணிழமை என்னும் அநீதி பாரதியார் காலத்தில் முனைப்புற்றிருந்த ஒன்று. பெண் விடுதலைக்காகப் பாரதியார் வகுத்த (1) பெண்களை நுதுவாகு முன்பு விவாகம் செய்து கொடுக்கக் கூடாது. (2) அவர்களுக்கு இத்தமிழ்லாத புருஷனை விவாகம் செய்து கொள்ளும்படி வற்பறுத்தக் கூடாது.

முதலிய 10 கட்டளைகளினுடாக அவரது காலப் பெண்ணுலகின் அவலநிலையை உணரமுடிகிறது. இந்நிலையினின்றும் பெண்ணினம் விடுதலை பெற வேண்டும் என்னும் அவரது குரல் தேசியப் பாடல்கள், தெய்வப் பாடல்கள், சமூகப் பாடல்கள் என்பவற்றிலும் காவியமான பாஞ்சாலி சபதத்திலும் ஒங்கி ஒலிக்கிறது. இவற்றுள் சமூகப்பாடல் வகையில் இடம்பெறும் புதுமைப்பெண் என்னும் பகுதி, பெண் விடுதலை பற்றிய பாரதியாரின் உள்ளக் கருத்தைத் தெளிவாற்காட்டுவது.

3. விடுதலை பெற்ற பெண்களின் பண்புகள், செயல்கள், சிந்தனைகள், ஒழுக்கங்கள் எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்ற எண்ணக் கருக்களுக்குப் பாரதியார் உருவம் கொடுக்கிறார். அந்த உருவமே பாரதியார் கனவுகண்ட புதுமைப் பெண். அந்தப் பெண் நாட்டு மக்கள் நலமுற்று வாழுவந்தவளாகையால், “ஆற்றல் கொண்ட ப்ராசக்தி அருளினால் ஒரு கண்ணிகையாகி” வந்தவளேன்றும் பெண்மைத் தெய்வம், உதய கண்ணி, வீரப்பெண் என்றும் “வேதம் பொன்னுருக் கண்ணிகையாகி” வந்ததென்றும் சிறுப்பித்துக் கூறுகிறார். அன்றியும் அவள் “மஸ்த திருவாயில் மொழிந்த சொல்” நாத வீணை, கண்ணன் வேயங்குமல் என்பவற்றினின்றும் பிறக்கும் தெய்வீக நாதமோ, சிரஞ்சீவித் தன்மை வாய்ந்த அமிழ்தத்தின் இனிமையோ என வியந்து கூறுகிறார்.
4. நாடு நலம்பெற்று வாழ, பெண்ணினம் விடுதலை பெற்று எழுச்சி பெற வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் பாரதியார் புதுமைப் பெண்ணின் “நறிய பொன்மலர்ச் சிறுவாயினாற்” கூறுவதாக வெளிப்படுத்தும் கருத்துரைகள் பல.
 - (i) மனிதவுயிர்களை - குறிப்பாகப் பெண்களை - அடிமையாக்கும் பித்தத்தனம் ஒழிதல் வேண்டும்; “அடிமைச்சுருள் தீயிலிட்டுப் பொகுக்கிட வேண்டும். அதனால், “நெறிகள் யாவினும் மேம் பட்டு, மாணிடர் நேர்மைகொண்டு உயர் தேவர்கள்” ஆவர். ஆனும் பெண்ணும் நிகர் என்னும் நிலை உண்டாகும்.
 - (ii) “வீட்டுக்குள்ளே பெண்ணைப் பூட்டி” வைத்து, அவர்கள் “வீட்டில் ஓர் பொந்தில்” வளரும் அடிமைத்தனத்தோடு கூடிய கிணற்றுத் தவளை மனப்பாங்கு முற்றாக மாற வேண்டும். அதனால், பெண்கள் “உலக வாழ்க்கையின் நுட்பங்கள் அறிவர்; பற்பல

- நால் வகைகளைக் கற்பர்; "நாற்றிசை நாடுகள் யாவும் சென்று புதுமை" கொண்டார். பாரததேசம் ஒங்க உழைப்பார்.
- (iii) "எட்டு மறிவினில் ஆணுக்கு இங்கே பெண் இளைப்பில்லை" என்ற உளவியல் உண்மை அடிப்படையில் "ஏட்டடையும் பெண்கள் தொடுவது தீமை" என்ற நிலையை மாற்றி, மட்டமையைப் போக்கி, "பேரிருளாம் அறியாமையில் அவலமெய்திக் கலையின்றி" வாழாது, ஆண்களுக்குச் சமமாகக் கலை பல கற்றல் வேண்டும். அதனால், இந்நாடு அறிவில் ஓங்கும், "தலத்தில் மாண்புயர் மக்களைப்" பெற்றாம்; சாத்திரங்கள் பலபல்" கற்கலாம்; சவுறியங்கள் பலபல் செய்யலாம். "முத்த பொய்மைகள் யாவும்" அழிக்கலாம்; "முடக்கட்டுக்கள் யாவும்" தகர்க்கலாம்; "ஆண்கள் போற்றிட" வாழலாம்.
- (iv) ஆணாதிக்க சமுதாயம் அன்று வகுத்த பெண்களுங்களான அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு என்பவற்றை ஒழித்து, ஞானம், நல்லறம், வீர சுதந்திரம், நியிர்ந்த நன்னடை, நேர் கொண்ட பார்வை என்பன பெற்று மினிரதல் வேண்டும். அதனால், ஆணும் பெண்ணும் நிகர் என்னும் சமத்துவ நிலை மலரும்; மாதர் தங்கள் செம்மை நிலை - கற்பு நிலையில் தவறார்.
- (v) "சத மறைப்படி மாந்தர் வாழ்ந் ததாள்"- வேதகாலத்திலே ஹாந்தி, மைத்திரேயி போன்ற பெண் வேதாந்திகள் தத்துவ விசாரங்களில் ஈடுபட்டனர்; ரிக் வேதம் இயற்றியதில் பெண்களும் பங்கு கொண்டனர்; பிரம வதினிகள் என்ற பெண் பிரிவினர் வாழ்நாள் முழுமையும் கல்வி கேள்விகளில் ஈடுபட்டனர். வேத காலப் பெண்களைப் போல புதுமைப் பெண்களும் "உண்மை தேர் மாதவுப் பெரியாரூடன்" ஒப்புற்று விளங்குவார்.
5. முதலாம் இரண்டாம் பாடலிலே பாரதியார் தாம் தோற்றுவித்த புதுமைப் பெண்ணுக்கு வாழ்த்துக் கூறி வரவேற்பளிக்கிறார். "சேற்றிலே புதிதாக முளைத்த தோர் செய்ய தாமரை போல்" தோன்றிய புதுமைப்பெண் தமிழ்ச் "சாதி செய்த தவப்பயன்" என்று போற்றுகிறார். 3-9 பாடல்கள் புதுமைப்பெண் கூற்றாக அமைவன். அவையும், பித்தராம், வேண்டுமாம் முதலியன போல, யாரோ அறிஞர்கள் கூறிய கருத்துக்களைப் புதுமைப்பெண் கூறுவதாக, முன்றாம் நிலைப் பேச்சாக அமைகின்றன. இறுதிப் பாடலிலே, புதுமைப் பெண்ணெனாளி வாழ்க என்றும் வெல்க என்றும் வாழ்த்துக் கூறியதோடு, "செல்வம் - எய்தினோம்" என்று தமது மனமகிழ்ச்சி யையும் உரைக்கின்றார்.

5. தொழில்

இரும்பைக் காய்ச்சி உருக்கிடு வீரே
 யந்தி ரங்கள் வகுத்திடு வீரே
 கரும்பைச் சாறு பிழிந்திடு வீரே
 கடலில் மூழ்கினன் முத்தெடுப் பீரே
 அரும்பும் வேர்வை உதிர்த்துப் புவிமேல்
 ஆயி ரந்தொழில் செய்திடு வீரே
 பெரும்பு கழ்நுமக் கேயிலைசக் கிண்றேன்
 பிரம தேவன் கலையிங்கு நீரே.

1

(பிரமதேவன் கலை - படைப்புத் தொழில்)

மண்ணெண் தேத்துக் குடங்கள்செய் வீரே
 மரத்தை வெட்டி மனைசெய்கு வீரே
 உண்ணக் காய்களி தந்திடுவீரே
 உழுது நன்செய்ப் பயிரிடு வீரே
 எண்ணெய் பால்நெய் கொண்ந்திடு வீரே
 இழையை நூற்றுநல் ஸாடைசெய் வீரே
 விண்ணி னின்றைமை வானவர் காப்பார்
 மேவிப் பார்மிலைசக் காப்பவர் நீரே.

2

(இழையை நூற்று - நால் நூற்று)

பாட்டும் செய்யுளும் கோத்திடு வீரே
 பரத நாட்டியக் கூத்திடு வீரே
 காட்டும் வையப் பொருள்களின் உண்மை
 கண்டு சாத்திரம் சேர்த்திடு வீரே
 நாட்டி லேயறம் கூட்டிவைப் பீரே
 நாடும் இன்பங்கள் ஊட்டிவைப் பீரே
 தேட்ட மின்றி விழியெதிர் காணும்
 தெய்வ மாக விளங்குவீர் நீரே.

3

(உண்மை கண்டு சாத்திரம் சேர்த்திடுவீர் - வையப் பொருள் களின் உண்மையை ஆய்ந்தறியும் விஞ்ஞான அறிவை வளர்ப்பீர், தேட்டு மின்றி - தேடித்திரிதல் இல்லாமல்; செய்யுள் - உரைநடை.

சில குறிப்புக்கள்:

1. 'தொழில்' என்னும் இக்கவிதைகளோடு 'பாரத தேசம்' என்னும் தலைப்பில் வரும் 7 -12 வரையுள்ள 6 பாடல்களையும் இணைத்து நோக்கும்போதுதான் தொழில்கள் பற்றிப் பாரதியார் கொண்ட உன்னதக் கருத்துக்களின் முழுமையையும் உணரமுடியும்.
2. கரத்தால் உழைப்பவர்களைக் காட்டிலும் கருத்தால் உழைப்பவர் களே மேலவர் என்னும் ஒரு மாயை பாரதியார் வாழ்ந்த காலச் சமுதாயத்திலே நிலை கொண்டிருந்தது. குருதி கொட்டி வியர்வை சிந்திப் பயிர் வளர்க்கும் விவசாயிகளும் பிற உடலுழைப்புத் தொழிலாளரும் தாழ்ந்தவர்கள் என்ற சமூக மதிப்பீடு அக்காலத்தில் நிலவியது. இந்த மதிப்பீடு பாரதியாருக்குச் சம்மதமன்று. விவசாயிகள், தொழிலாளர். கலைஞர்கள் ஆகிய முவகையினரையும் ஓர் அணியில் நிறுத்தி அவர்களைச் சமுதாய நலனுக்காகத் தொழில் செய்வோர் எனக் காட்டுகிறார்; "இரும்பைக் காய்ச்சி உருக்கிடுவேரே; யந்திரங்கள் வகுத்திடுவேரே" எனத் தொழிலாளரையும் "உண்ணக் காய் கனி தந்திடுவேரே" உழது நன்செய்ப் பயிரிடுவேரே" என உழவர்களையும் "பாட்டும் செய்யுறும் கோத்திடுவேரே; பரத நாட்டியக் கூத்திடுவேரே" எனக் கலைஞர்களையும் தொழில் வரிசையிற் காட்டுகிறார்.
3. தொழில் வளமே நாட்டுவளத்தின் அடிப்படை; பொருளாதாரத்தின் மூல வளம்; பொருள் உற்பத்தியினதும் பொருள் நுகர்வினதும் ஆணி வேர், பொருள் உற்பத்தியிலே தன்னிறைவு கண்டு நாட்டு வளத்தை மிகுவிப்போர், ஆயிரம் தொழில் செய்திடுவோரே. அதனால் அவர்கள் "நாட்டிலே அறம் கூட்டி" வைக்கிறார்கள்; அதாவது அறநெறி மலருகிறது. "நாடும் இன்பங்கள் ஊட்டி" வைக்கிறார்கள்; அதாவது இல்லாமை இல்லையான இனப் வாழ்வு சித்திக்கிறது. தொழில் பற்றிய பாரதியாரின் இந்த ஆழந்த சிந்தனை சிந்திக்கத்தக்கது.
4. செய்யும் தொழிலே தெய்வம்; அதனால், தொழிலாளர் தேவர்கள்; கடவுளர், தனிமனித, சமூக, நாட்டு நுகர் பொருள்களைத்தையும்

உற்பத்தி செய்து - படைத்துத் தருபவர்கள், படைத்தல் தொழில் செய்யும் பிரமாக்கள் என்பது பாரதியாரின் முடிபு. "பிரமதேவன் கலை இங்கு நேரே" என்கிறார். பொருள்களைப் படைத்துத்தந்து பட்டினியின்றி, நுகர் பொருட் பற்றாக்குறையின்றிக் காப்பவர்களும் அவர்களே. அவர்கள் காத்தற்றொழில் செய்யும் திருமால் அம்சமாகின்றனர். "மேவிப்பார்மிசைக் காப்பவர் நேரே" என்கிறார்.

5. தொழிலாளர்களையும் கலைஞர்களையும் நோக்கி சமுதாய குபிட்சத் திற்காக இன்னின் தொழில் செய்யுங்கள்; ஆயிரம் தொழில் செய்யுங்கள்; அனைத்துத் தொழில்களும் செய்யுங்கள் என்று வேண்டுகிறார்; உருக்கிடுவீரே, வகுத்திடுவீரே, பிழிந்திடுவீரே என் றெல்லாம் வேண்டுகிறார்.
6. "தொழில்" என்னும் இப்பாடற்பகுதியையும் "பாரததேசம்" என்னும் பாடற் பகுதியையும் இனைத்து நோக்குவார்க்கு ஒருண்மை புலனாகும். அது பாரதியின் தொலைநோக்கு. பாரதியார் தாம் வாழ்ந்த காலத்து இயல்புநிலைத் தொழில்களைச் செய்யுங்கள் என ஏவகிறார். இரும்பை உருக்கிடுவீர்; முத்தெடுப்பீர் என்கிறார். நிகழ்கால இயல்புநிலை கடந்து தொலை நோக்கோடு முன்சென்று தீர்க்கதறிசனத்தோடு "காசிநகர் புலவர் பேசுமுரைதான் காஞ்சியிற் கேட்கவொரு கருவி செய்வோம்" என்கிறார். இன்னும் முன்சென்று "சந்திர மண்டலத்தியல் கண்டு தெளிவோம்" என்கிறார். அன்றியும் பொதுநோக்கோடு வளர்ந்துவரும் விஞ்ஞான அறிவைப் பெற்று நவீன காலத் தொழில்களைச் செய்யுங்கள்; "காட்டும் வையப் பொருள்களின் உண்மை கண்டு சாத்திரிம் சேர்த்திடுவீரே" என்கிறார்.

6. மகாத்மா காந்தி பஞ்சகம்

வாழ்க நீ! எம்மான் இந்த வையத்து நாட்டி லெல்லாம்
தாழ்வுற்று வறுமை மின்சி விடுதலை தவறிக் கெட்டு
பாழ்ப்பட்டு நின்ற தாமோர் பாரத தேசந் தன்னை
வாழ்விக்க வந்த காந்தி மஹாத்மா நீ வாழ்க! வாழ்க! 1
(எம்மான் - எங்கள் தலைவன்; வையத்து நாடு - உலக நாடுகள்)

அடிமை வாழ் வகன்றிந் நாட்டார் விடுதலை யார்ந்து செல்வம்
குடிமையிலுயர்வு கல்வி ஞானமும் கூடி யோங்கிப்
பழிமிசைத் தலைமை யெய்தும் படிக்கொரு குழ்ச்சி செய்தாய்
முடிவிலாக கீர்த்தி பெற்றாய் புவிக்குளே முதன்மை யற்றாய். 2
(விடுதலை ஆர்ந்து - எல்லாச் சுதந்திரமும் நிறைந்தது; குடிமை - பாரத
சமுதாயம்; குழ்ச்சி - அகிமிசை வழி)

வேறு

கொடியவெந் நாக பாசத்தை மாற்ற
மூலிகை கொணர்ந்தவன் என்கோ?
இடி மின்னல் தாங்கும் குடைசெய்தான் என்கோ?
என்சொலிப் புகழ்வதிங் குனையே?
விடிவிலாத் துன்பஞ் செயும் பராதீன
வெம்பினி அகற்றிடும் வண்ணம்
படிமிசைப் புதிதாச் சாலவும் எளிதாம்
படிக்கொரு குழ்ச்சி நீ படைத்தாய். 3

(நாகபாசம் - இராம - இராவண யுத்தத்தில் இராவணன் மகனான இந்திரசித்துவால் இலக்குவன் மீது ஏவப்பட்ட படைக்கலம்; மூலிகை கொணர்ந்தவன், அனுமன்; குடை செய்தான் - மலையைக் குடையாகப் பிடித்த கண்ணன்; என்கோ - என்று சொல்லட்டுமா; பராதீன வெம்பினி - அந்நிய ஆதிக்கம் என்னும் கொடிய நோய்)

தன்னுயிர் போலே தனக்கழி வெண்ணும்
 பிறநுயிர் தன்னையும் கணித்தல்;
 மன்னுயிர் ரெல்லாம் கடவுளின் வடிவம்
 கடவுளின் மக்களை நூண்டல்;
 இன்னமெய்ஞ் ஞானத் துணிவினை மற்றாங்கு
 இழிபடு போர்கொலை தண்டம்
 பின்னியே கிடக்கும் அரசிய லதனில்
 பிணைத்திடத் துணிந்தனை பெம்மான்.

4

(துணிவு - முடிவு; தண்டம் - தண்டனை)

பெருங்கொலை வழியாம் போர்வழி இகழ்ந்தாய்
 அதனிலும் திறன்பெரி துடைத்தாம்
 அருங்கலை வாணர் மெய்த்தொண்டர் தங்கள்
 அறவழி யென்றுநீ யறிந்தாய்;
 நெருங்கிய பயன்சேர் ‘ஒத்துழையாமை’
 நெறியினால் இந்தியா விற்கு
 வருங்கதி கண்டு பகைத்தொழில் மறந்து
 வையகம் வாழ்க நல்லறத்தே!

5

(திறன் - வலிமை; வருங்கதி - சுதந்திரம்)

சில குறிப்புக்கள்:

1. மக்கள் விடுதலைப் போராட்டத்தின் முனைப்போடு ஈடுபட்டு, பாரத நாட்டிலே சுதந்திரப் பேரராளியை மக்கள் மனத்திலே ஒளிர்ச்செய்த தேசியத் தலைவர்களை, அவர்களின் கொள்கைகளை, செயற்றிறைனப் போற்றிப் பாடுகிறார் பாரதியார். அவர்களில் ஒருவராகப் பாரதநாட்டின் தேசிபிதா எனச் சிறப்பிக்கப்படும் மகாத்மா காந்தியாகனும் அடங்குகிறார்.
2. பஞ்சகம் என்பது ஐந்து பாடல் தொகுதி. தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்திலே காந்தியாகனின் தனித்துவமான பங்களிப்பைக் கூறுவனவாய் இப்பாடல்கள் அமைகின்றன.
3. 1915ஆம் ஆண்டுக்குப் பின் காந்தியாகன் இந்தியாவிற்கு வந்து, தேசிய இயக்கத்திலே தீவரமாக ஈடுபட்டார். பாரதியார் 1921ஆம்

ஆண்டு அமரரானார். இக்குறுகிய காலத்திலே காந்தியடிகளை இனங்கண்டு. கொண்டார். சத்தியத்தின் நித்தியத்தை உயிராக்கி, நேர்மையோடு, கத்தியின்றி இரத்தமின்றி அகிம்சை நெறியாலே விடுதலைப் போராட்டத்திலே வெற்றிவாகை குடமுடியும் என்ற காந்தியடிகளின் அசையாத நம்பிக்கை பாரதியாரைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. அதனால் அவர் காட்டிய அறவழியை வியந்து போற்றிப் பாரதியார் பஞ்சகம் பாடுகிறார்.

4. 1அம் பாடலிலே, அந்தியர் ஆட்சியிலே பாரத தேசத்தின் பாழ்ப்பட்ட நிலையைக் காட்டி, அந்திலையை மாற்றித் தேசத்தை வாழ்விக்க வந்தவர் காந்தியடிகள் என அவருக்கு வாழ்த்துரைக்கிறார் பாரதியார்.
5. 2ஆம் பாடலிலே, காந்தியடிகள் செய்த குழ்ச்சியால், உபாயத்தால், அறநெறியால், அகிம்சை வழியால் பாரதம் “படிமிசைத் தலைமை யெய்தும் படிக்கு” உயர்ந்தமையும் அவர் “புவிக்குள்ளே முதன்மை பெற்ற” புகழையும் பாரதியார் கூறுகிறார்.
6. 3ஆம் பாடலிலே அறநெறிப்பட்ட போராட்ட வழியை, குழ்ச்சியைப் படைத்த காந்தியடிகளின் சீர்சால் பண்பு ஒப்பீடு முறையிலே கூறப்படுகிறது. உயிர்தரு மருந்தான சஞ்சீவி மூலிகையைக் கொண்ந்து நாகபாசத்தாற் கட்டுண்ட இலக்குவனையும் படைவீரரையும் உயிர்ப்பித்தவன் அனுமன். அவனைப் போலக காந்தியடிகளும் அகிம்சை வழியால் நடைப்பினமாய் வாழ்ந்த பாரத மக்களுக்கு விடுதலை என்னும் உயிர் ஈந்து காத்தார். இடி மின்னலோடு கூடிய பெருமழையினின்றும் பசுக்களை - உயிர்களைக் - காக்க மலையைக் குடையாகப் பிடித்தவன் கண்ணன். அவனைப் போலப் பாரத மக்களை ‘பாரதீன் வெம்பினி’ என்னும் கொடுமையினின்றும், காந்தியடிகள் அகிம்சை நெறி என்னும் குடைபிடித்துக் காத்தார்.
7. 4அம் பாடலிலே, “மெய்ஞ்ஞானத் துணிவு” ஆகிய அகிம்சை நெறியில் உயரிய இரு பண்புகளும், அகிம்சை நெறியை அரசியலில் பினைத்த காந்தியடிகளின் துணிவும் கூறப்படுகின்றன.
8. 5ஆம் பாடலிலே, போர் வழியிலும் வலிமையுடையது. அறநெறி; அது மெய்யடியார் கண்ட நெறியென்றும் அதன் ஒரு கூறு ஒத்துழையாமை இயக்கம்; அதனால் பாரதம் விடுதலை பெறும் என்றும் கூறி, அக்காந்தீய நெறியால் வையகம் நல்லறத்தே வாழும் என்று காட்டுகிறார்.

7. உயிர்பெற்ற தமிழர் யாட்டு

பல்லவி

இனிஒரு தொல்லையும் இல்லை - பிரி
வில்லை குறையுங் கவலையும் இல்லை..... (இனி)

ஜாதி

மனிதரில் ஆயிரம் சாதி என்ற
வஞ்சக வார்த்தையை ஒப்புவதில்லை;
கனிதரும் மாமரம் ஒன்று - அதில்
காய்களும் பிஞ்சக் கனிகளும் உண்டு. 1

பூவில் உதிர்வதும் உண்டு; - பிஞ்சைப்
பூச்சி அரித்துக் கெடுவதும் உண்டு;
நாவிற் கினியதைத் தின்பார்; - அதில்
நாற்பதி னாயிரம் சாதிகள் சொல்லார். 2

ஒன்றுண்டு மானிட சாதி பயின்று
உண்மைகள் கண்டவர் இன்பங்கள் சேர்வார்;
இன்று படுத்தது நானை - உயர்ந்
தேற்றம் அடையும்; உயர்ந்த திழியும். 3

நந்தனைப் போலொரு பார்ப்பான் - இந்த
நாட்டினில் இல்லை; குணம் நல்லதாயின்
எந்தக் குலத்தின் ரேஞும் - உனர்
வின்பம் அடைதல் எளிதெனக் கண்டோம். 4

இன்பக்கற்கு வழி

ஐந்து புலனை அடக்கி - அரசு
ஆண்டு மதியைப் பழகித் தெளிந்து
நொந்து சலிக்கும் மனதை - மதி
நோக்கத்திற் செல்ல விடும்வகை கண்டோம் 5
(அரசு ஆண்டு - ஆட்சிப்படுத்தி, தன்வயப்படுத்தி)

புராணங்கள்

உண்மையின் பேர்தெய்வம் என்போம் - அன்றி
ஒதிடும் தெய்வங்கள் பொய்யெனக் கண்டோம்.
உண்மைகள் வேதங்கள் என்போம் - பிற்குது
உள்ள மறைகள் கதையெனக் கண்டோம். 6

கடலினைத் தாவும் குரங்கும் - வெங்
கனலிற் பிறந்ததோர் செவ்விததழப் பெண்ணும்
வடமலை தாழ்ந்தத னாலே - தெற்கில்
வந்து சமன்செய்யும் குட்டை முனியும். 7

நதியி னுள்ளெழுமூ கிப்போய் - அந்த
நாகர் உலகிலோர் பாம்பின்மகனை
விதியுற வேமணம் செய்த - திறல்
வீமனும் கற்பனை என்பது கண்டோம். 8

ஒன்றுமற் ரோன்றைப் பழிக்கும் - ஒன்றில்
உண்மையென் ரோதிமற் ரோன்றுபொய் என்றும்
நன்று புராணங்கள் செய்தார் - அதில்
நல்ல கவிதை பலபல தந்தார். 9

கவிதை மிகநல்ல தேனும் - அக்
கதைகள் பொய்யென்று தெளிவறக் கண்டோம்
புவிதனில் வாழ்நெறி காட்டி - நன்மை
போதிக்கும் கட்டுக் கதைகள் அவைதாம். 10
(ஒன்று என்றது ஒரு புராணக் கதையை)

ஸ்மிருதிகள்

பின்னும் (ஸ்) மிருதிகள் செய்தார் - அவை
பேணும் மனிதர் உலகினில் இல்லை
மன்னும் இயல்பின வல்ல - இவை
மாறிப் பயிலும் இயல்பின வாகும். 11

காலத்திற் கேற்ற வகைகள் - அவ்வக
காலத்திற் கேற்ற ஒழுக்கமும் நாலும்
ஞால முழுமைக்கும் ஒன்றாய் - எந்த
நாளும் நிலைத்திடும் நாலொன்றும் இல்லை. 12
குத்திரி னுக்கொரு நீதி - தண்டச்
சோறுண்ணும் பார்ப்புக்கு வேற்றாரு நீதி
சாத்திரம் சொல்லிடு மாயின் - அது
சாக்கிரம் அன்று சதியெனக் கண்டோம். 13

(ஸ்மிருதி - தருமசாத்திரங்கள், பேணும் மனிதர் - பின்பற்றும் மனிதர், மன்னும் இயல்பின் - நிலைத்து நிற்பன, மாறிப் பயிலும் - மாங்கமடைந்து வழங்கும், பார்ப்பு - பார்ப்பான்; பிராமணன்)

மேற்குலத்தூர் எவர்?

வையகம் காப்பவ ரேஞும் - சிறு
வாழைப் பழக்கடை வைப்பவ ரேஞும்
பொய்யக வத்தொழில் செய்தே பிறர்
போற்றிட வாழ்பவர் எங்கனும் மேலோர். 14

தவமும் யோகமும்
 உற்றவர் நாட்டவர் ஊரார் - இவர்க்கு
 உண்மைகள் கூறி இனியன செய்தல்
 நற்றவம் ஆவது கண்டோம் - இதில்
 நல்ல பெருந்தவம் யாதொன்றும் இல்லை 15
 பக்கத் திருப்பவர் துங்பம் - தன்னைப்
 பார்க்கப் பொறாதவன் புண்ணிய முர்த்தி
 ஒக்கத் திருந்தி உலகோர் - நலம்
 உற்றிடும் வண்ணம் உழைப்பவன் யோகி. 16

யോകമ், യാകമ്, നൂണമ്
ജാരുക്കുമൈത്തിടല യോകമ് - നലമ്
ഉങ്കിടു മാറ്റു വരുന്തുതൽ യാകമ്
പോരുക്കു നിന്നന്നിടുമ് പോതുമ് - ഉണമ്
പൊാംകൾ ഇല്ലാത അമൈതിമെയ്യൻ നൂണമ്.
(വരുന്തുതൽ - മുന്നർച്ചി ചെയ്തൽ) 17

பரம்பொருள்

எல்லையில் லாத உ_லகில் - இருந்
 தெல்லையில் காலம் இயங்கிடும் தோற்றம்
 எல்லையில் லாதன வாகும் - இவை
 யாவையு மாயிவற் றுள்ளுயி ராகி.

18

எல்லையில் ஸாப்பொருள் ஒன்று - தான்
 இயல்பறி வாகி இருப்பதுண் டென்றே
 சொல்லுவர் உண்மை தெளிந்தார் - இதைத்
 தூவெளி யென்று தொழுவர் பெரியோர்.

19

நீயும் அதனுடைத் தோற்றம் - இந்த
 நீல நிறங்கொண்ட வானமும் ஆங்கே
 ஒயுதல் இன்றிச் சுழலும் - ஒளி
 ஒங்குபல் கோடிக் கதிர்களும் அ.டே.

20

சத்திகள் யாவும் அதுவே - பல்
 சலனம் இறத்தல் பிறத்தலும் அ.டே
 நித்திய மாயில் வுலகில் - கடல்
 நீரில் சிறுதுளி போலும் இப்பூமி.

21

இன்பமும் ஓர்கணத் தோற்றம் - இங்கு
 இளமையும் செலவழும் ஓர்கணத் தோற்றம்
 துன்பமும் ஓர்கணத் தோற்றம் - இங்கு
 தோல்வி முதுமை ஒருகணத் தோற்றம்.

22

(தூவெளி, பரஞ்சுகாசம், நித்தியமாயில் வுலகு - அண்டம்)

முக்தி

தோன்றி அழிவது வாழ்க்கை - இதில்
 துன்பத்தோ டின்பம் வெறுமையென் நோதும்
 மூன்றில் எதுவரு மேனும் - களி
 மூழ்கி நடத்தல் பரசிவ முக்தி.

23

(வெறுமை - இல்லாமை, பரசிவ முக்தி - மிக மேலான விடுதலை; வீடு)

சில குறிப்புக்கள்:

- “நம் ஜனசமூகத்தில் மாறுதல்கள் நடக்க வேண்டும். மாறுதலே உயிர்த்திறுமையின் முதற் குறியாகும்” என்று “ருதுமதி விவாகம்” என்ற தமது கட்டுரையிலே பாரதியார் குறிப்பிடுகிறார். தமிழ் இனத் திட்டயே காலங்காலமாகப் புரையோடிப் போன அறியாமை, சாதிப் பாகுபாடு, கோழைத்தனம், முடநம்பிக்கை, மனச்சலனம் முதலிய புன்னமைகள் அழிந்து தமிழர் முழுநிறைவுத் தன்மை பெறுவதே பாரதியார் குறிப்பிடும் மாற்றம் எனலாம். இந்த மாற்றம் பெற்ற தமிழரே “உயிர் பெற்ற தமிழர்” என்பது பாரதியாரின் கருத்து.
- உயிர் பெற்ற தமிழர் பிரதிநிதியாகத் தம்மை வரித்துக்கொண்டு பாரதியார் பாடிய பாடல்களே “உயிர்பெற்ற தமிழர்பாட்டு”.
- தமிழினம் எவ்வெவ்வகையில் ஏற்றும் அடைந்து விளங்கவேண்டுமென எண்ணினாரோ, அவ்வெண்ணங்களின் தொகுப்பாக இப்பாடல் அமைகிறது; தமிழருக்கு.
“இனி ஒரு தொல்லையுமில்லை - பிரி வில்லை; குறையும் கவலையுமில்லை” எனப் பல்லவி பாடிக்கொண்டு, தமது எண்ணக் குவியலை முன் வைக்கின்றார்.
- “ஒன்றுண்டு மாணிடசாதி” என்ற தமது கோட்பாட்டை ‘முரசு’ பாடலிலே பூனைக்குட்டிகளை உவமைகாட்டிக் கூறியது போன்று, இங்கே “கனிதரும் மாமரம்” ஒன்றை உவமை காட்டி வலியுறுத்துகிறார். பிறப்பினால் மேலவர், கீழோர் என்ற பேதம் இல்லை; குணத்தின் நன்மை, தீமைகளாலேயே அப்பேதம் உண்டாகிறது என்று கூறி, நந்தனைப் பார்ப்பான் ஆக்கிக் காட்டுகிறார். அன்றியும் “பொய்கலத் தொழில் செய்தே பிறர் போற்றிட வாழ்பவர் எங்கனும் மேலோர்” என்று குறிப்பிடுகிறார்.
- “தன்னைத் தானாளுந் தன்மை நான் பெற்றிடன் எல்லாப் பயன்களும் தாமே எய்தும்” என விநாயகர் நான்மணிமாலையில் விநாயகரை வேண்டிய பாரதியார், தன்னைத்தான் ஆளும் தன்மை - தன்னைக் கட்டுதல் - எவ்வாறு என்பதை விரித்துரைக்கின்றார்; அதுவே எல்லா நல்லின்பங்களும் பெறும்வழி எனவும் காட்டுகிறார்.
- புராணங்கள் பற்றிய தமது கருத்தை வெளிப்படுத்தி, அவற்றில் கொள்ளத்தக்கது எது, தள்ளத்தக்கது எதுவெனக் குறிப்பிடுகின்றார்;

புராணக் கதைகள் பொய்; கட்டுக்கதைகள்; கற்பனை என்றும் புராணங்களில் “ஒன்று மற்றொன்றைப் பழிக்கும்; ஒன்றில், உண்மையென்றோதி மற்றொன்று பொய்யென்னும்” என்றும் இழித்துக் கூறும் பாரதியார், அவை கட்டுக்கதையாயினும் மிகநல்ல கவிதைகள்; “புவிதனில் வாழ்நேரி காட்டி - நன்மை போதிக்கும்” கட்டுக்கதைகள் என்று அவற்றின் சிறப்பியல்பையும் போற்றுகிறார். புராணங்களின் கதையம்சத்தை நம்பாமல், கவிதையைச் சுவையுங்கள்; தத்துவக் கருத்துக்களை மனங்கொள்ளுங்கள் என்று தள்ள வேண்டியதையும் கொள்ள வேண்டியதையும் குறிப்பிடுகிறார்.

7. ஸ்மிருதிகள் - தரும சாத்திரங்கள். இவற்றிலே கறுப்படும் நால்வகை வருணபேதங்களும் ஒவ்வொரு வருணத்தாருக்கும் விதிக்கப்பட்ட தருமனெறிகளும் எக்காலத்துக்கும் பொதுவாய் நிலைத்து நிற்பன வல்ல; “மன்னும் இயல்பினவல்ல”; “இவை மாறிப் பயிலும் இயல்பின”; காலத்துக்கேற்ற வகையில் மாந்றுமடைவன; “ஞால முழுமைக்கும் ஒன்றாய் - எந்த நாளும் நிலைத்திடும்” தருமசாத்திரம் எதுவும் இல்லை. இவ்வாறு ஸ்மிருதிகள் பற்றிக் கூறும் பாரதியார், “குத்திரனுக்கொரு நீதி - தண்டச் சோறுண்ணும் பார்ப்புக்கு வேற்றாரு நீதி” என்று “சாத்திரம் சொல்லிடுமாயின் - அது சாத்திரம் அன்று” என வன்மையாக மறுத்து, அது சமுதாயத்துக்குக் கேடு குழும் சதி முயற்சியே எனக் கோபாவேசம் கொள்கின்றார்.
8. சமய சாத்திரங்களும் புராணங்களும் அவை போன்ற பிறவும் தவம், யோகம், ஞானம் பற்றியும் யாகம் பற்றியும் கூறும் இலக்கணங்களுக்கும் பாரதியார் கூறும் இலக்கணங்களுக்கும் அகன்ற வேறுபாடு உண்டு. சமய சாத்திரங்கள் முதலியன தவமும் யோகமும் ஞானமும் ஏகாந்தத்தை நாடி ஜம்புலனடக்கி, மனத்தை ஒருவழிப்படுத்தி, தனிமனித ஆஸ்ம ஈடுற்றந்துக்காகச் செய்யப் படுவன எனக்கூறும், பாரதியாரோ அவை உலகியலோடு சார்ந்து பரநலத்துக்காக, சமுதாய ஈடுற்றந்துக்காகச் செய்யப்படுவன எனக் கூறுகிறார்; அவற்றுக்குப் புரட்சிகரமான, புதுமையான இலக்கணம் காட்டுகிறார். “உற்றவர் நாட்டவர் ஊரார் - இவர்க்கு, உண்மைகள் கூறி இனியன செய்தல்” தவம் என்றும் “ஊருக்கு உழைத்திடல்” யோகம் என்றும் “நலம் ஓங்கிடுமாறு வருந்துதல்” யாகம் என்றும், “போருக்கு நின்றிடும் போதும் - உளம், பொங்கல் இலாத அமைதி - ஞானம் என்றும் பேசுகிறார்.

9. பரம்பொருளான இறைவனின் ஆற்றலையும் தோற்றுத்தையும் பாரதியார் சுருக்கமாக, தெளிவாகக் கூறுகிறார். எங்கும் நிறைந்தவர், என்றும் உள்ளவர், எல்லாம் வல்லவர் இயற்கை அறிவினர் முதலிய இறைவனின் ஆற்றல்களைக் கூறி, அடுத்து அண்டசராசரமும் நீரில் சிறுதுளி போலும் பூமியும் உயிர்களும் பிறப்புறப்பும் இன்ப துன்பங்களும் இறைவனின் தோற்றுமே எனக் காட்டுகிறார்.
10. பாரதியார் முக்தி என்பதற்கும் புதிய விளக்கம் அளிக்கிறார். முக்தி - விடுதலை; வீடு. தோன்றி அழியும் வாழ்க்கையில் துன்பம், இன்பம், இல்லாமை என்னும் மூன்றினையும் சமமாக மதித்து பரமானந்தத்தில் முழுகித் திளைத்தலே முக்தி என்கின்றார்.

8. காணி நிலம் வேண்டும்

காணி நிலம் வேண்டும் - பராசக்தி
 காணி நிலம் வேண்டும் - அங்கு
 தூணில் அழகியதாய் - நன்மாடங்கள்
 துய்ய நிறத்தினதாய் அந்தக்
 காணி நிலத்திடையே - ஓர் மாளிகை
 கட்டித்தர வேண்டும் - அங்கு
 கேணி யருகினிலே தென்னை மரம்
 கீற்றும் இளநீரும்.

1

பத்துப் பன்னிரண்டு - தென்னை மரம்
 பக்கத்திலே வேணும் - நல்ல
 முத்துச் சுடர்போலே நிலாவொளி
 முன்பு வரவேணும் - அங்கு
 கத்தும் குயிலோசை - சற்றே வந்து
 காதிற் படவேணும் - என்றன்
 சித்தம் மகிழ்ந்திடவே - நன்றாயிளந்
 தென்றல் வரவேணும்.

2

பாட்டுக் கலந்திடவே - அங்கேயொரு
 பத்தினிப் பெண்வேணும் - எங்கள்
 கூட்டுக் களியினிலே - கவிதைகள்
 கொண்டுதூர் வேணும் - அந்தக்
 காட்டு வெளியினிலே - அம்மா நின்றன்
 காவலுற வேணும் - என்றன்
 பாட்டுத் திறத்தாலே - இவ்வையத்தைப்
 பாலித்திட வேணும்.

3

சீல குறிப்புக்கள்:

1. தமிழ் மக்களுக்குக் காத்திரமான கருத்துக்களைத் தெய்வீகப் பின்னியில் இணைத்து அமைத்துக் கூறினால், அவை அவர்கள் மனத்திலே நன்குபதியும் என்னும் உளவியல் உண்மையை உணர்ந்தவர் பாரதியார். விநாயகர் நான்மனி மாலையிலும் பராசக்தியை இறைஞ்சும் பல பல பாடல்களிலும் பிற தெய்வீகப் பாடல்களிலும் தெய்வீகத் தன்மையை போற்றுவதோடு, பொய்ம்மையான போலி நம்பிக்கைகளை மறுத்தும் புரட்சிகரமான புதுமைக் கருத்துக்களைப் புகுத்தியும் பாரதியார் பாடியுள்ளமையைப் பரக்கக் காணலாம்.
2. அந்த வகையில் அமைந்த பாடல்களில் ஒன்று “காணி நிலம் வேண்டும்” என்பது. உலகியற் பொருள்களிலும் உலகியல் இன்பங்களிலும் மிகையான ஆசை கொள்ளுதல் கூடாது; இயற்கையோடி ணைந்த எளிமையான வாழ்வுக்கு வேண்டிய பொருள்களையும் இயற்கையோடாட்டிய இன்பங்களையும் பெறும் அளவுக்கு ஆசையை மட்டுப்படுத்திக் கொள்ளல் வேண்டும். இவ்வுன்னத கருத்து இப்பாடல்களில் இழையோடிச் செல்கிறது.
3. அளவோடமைந்த ஆசையின் வெளிப்பாடாக, பாரதியார் பராசக்தி யிடம் காணிநிலம், ஓர் மாளிகை (வசதியான வீடு), கேளி (கிணறு); பத்துப் பனிரண்டு தென்னைமரம், பத்தினிப்பெண் என்பவற்றை வேண்டுகிறார். அவற்றோடு இயற்கையோடு இணைந்த இன்பங்களாக, நிலாவொளி, குயிலோசை, இளங்தென்றால் என்பவற்றையும் வேண்டுகிறார். மேலும் பத்தினிப் பெண்ணோடு கூடி வாழும் இல்லற இன்பத்தையும் கேட்கிறார். அன்றியும் பரநல் நோக்கோடு “பாட்டுத் திறத்தாலே இவ்வையகத்தைப் பாலித்திட வேண்டும்” என்றும்

- கேட்கிறார். அவர் கேட்பனவற்றிலே பேராசையின் அற்ப நிழலும் அணையவில்லை.
4. சுருங்கக் கூறில், பாரதியார் ஆசையைப் பெருக்கிப் பொருள் குவிக்கும் தன்னலப் போக்குக் கொண்ட மனிதரைப் போலன்றி, அவாவின்மை என்னும் நன்னெறியை அழுத்திக் கூறும் உயர்ந்த வராகக் காணப்படுகின்றார்.
 5. “அம்மா, நீ அருளித்தந்த இப்பொருள்களும் இவ்வின்பங்களும் பத்தினிப் பெண்ணோடு கூடி வாழும் இல்வாழ்வும் நிலைக்க வேண்டு மாணால் உன் அருள் வேண்டும்.” “உன் காவல் வேண்டும்” என வேண்டுவதிலிருந்து, குறிப்பாகத் தோன்றும் பாரதியாரின் பக்தியை யும் உணர முடிகிறது.

9. அக்கினிக் குஞ்சு

அக்கினிக் குஞ்சொன்று கண்டோன் -அதை
 அங்கொரு காட்டிலோர் பொந்திடை வைத்தேன்
 வெந்து தணிந்தது காடு - தழல்
 வீரத்தில் குஞ்சென்றும் மூப்பென்றும் உண்டோ
 தத்தரிகிட தத்தரிகிட தித்தோம்.

சில குறிப்புக்கள்:

1. வெதகால ரிஷிகளைப் போல உள்ளுலகத்தின், மனத்தின் கோலங் களைப் புறவுலகத்தின் கோலங்களாக, வடிவங்களாகக் கண்டவர் பாரதியார். இவ்விரு வகை உலகங்களையும் இணைத்து உருவக முறையிலே குறியிட்டு வடிவிலே, பாரதியாரின் கவிதைகள் பல அமைந்துள்ளன. பூத்தோற்றுமாகத் தோன்றும் உவமைகள் ஊடாக உள்ள லகத்தின் சாந்தநிலை, சலவறிலை முதலியவற்றைக் காட்சிகளாகக் காட்டும் உயர்ந்த கவித்துவ முறைக்கு “அக்கினிக் குஞ்சு” நல்ல தொரு எடுத்துக்காட்டு. அன்றியும் அது பாரதியின் ஆழந்த வேத ஆராய்ச்சியின் விளைவாகப் பிறந்த பல கவிதைகளில் ஒன்றாகவும் யிரின்கிறது.
2. மனம் என்பது ஒரு காடு; அறியாமை என்னும் இருள் குழந்த காடு. அக்காட்டிலே அஞ்சுதல், அழுங்குதல், நடுங்குதல், நானுதல், பதுங்குதல் முதலியவாகப் பல அரக்கர்கள் வாழ்கின்றார்கள். அந்த

அரக்கர்கள் வாழும் காட்டை அழித்து. ஞானம் என்னும் ஒளியைப் பறப்புதல் வேண்டும். அக்காட்டை அழித்தற்கு ஆக்கசக்தியாகிய ஆர்வம் என்னும் அக்கினி வேண்டும். அந்த ஆர்வத்திலே பிறந்த எண்ணத்தின் சிறு பொறி, தீப்பொறியாக, அக்கினிக் குஞ்சாக அமைகிறது. அந்த எண்ணச் சிறு பொறியை, அக்கினிக் குஞ்சை, மனத்தின் - காட்டின் - ஒரு முலையிலே - பொந்திலே - வைத்தால், அது பேரார்வம் என்னும் பெருந் தீயாக மூண்டு அரக்கரை அழித்து விடும். அக்காடு வெந்து தனிதல் என்னும் சாந்திநிலை ஏற்படும். ஞானாளி வீசி ஆனந்தம் உண்டாகும்.

3. மனம் - காடு; அறியாமை - இருள்; அஞ்சுதல், அழுங்குதல்; நடுங்குதல் முதலிய தீய குணங்கள் - அரக்கர்கள்; ஞானம் - ஒளி, ஆர்வம் - அக்கினி; ஆர்வத்திற் பிறந்த ஓர் எண்ணம் - அக்கினிக் குஞ்சு; சாந்திநிலை - காடு வெந்து தனிதல்.
4. ஞானம் என்னும் ஒளியை அடைய வேண்டும் என்ற அளவற்று வேட்கை கொண்ட பாரதியார், அறியாமையையும் அஞ்சுதல். அழுங்குதல் முதலிய தீய குணங்களையும் அழிப்பதற்குப் பேரார்வம் கொண்டார்.
5. தீய குணங்கள் அழிந்தபின் தோன்றிய சாந்திநிலையில் முகிழ்தத் தூண்தத்தைக் குறிப்பதற்கு ஆனந்தக்கூத்துக்குரிய “தத்தரிகிட், தத்தரிகிட தித்தோம்” என்னும் தாளத்தைக் குறிப்பிடுக காட்டுகிறார்.
6. அக்கினியின் இயல்பு வேண்டாத அழுக்குகளை அழித்துத் தூய்மை செய்தல். அதற்குப் பெருநெருப்பு வேண்டியதில்லை; சிறு பொறியே போதும்; அது கண்று ஏற்நூல் அழிக்கும். அக்கினியில் குஞ்ச என்றும் மூப்பு என்றும் இல்லை; இரண்டும் ஆற்றலில் சமணானவை.

10. வசனக் கவிதை

காற்று

8

மழைக் காலம்.
மாலை நேரம்
குளிந்த காற்று வருகிறது.
நோயாளி உடம்பை முடிக்கொள்ளுகிறான்.
பயனில்லை.

காற்றுக்கு அஞ்சி உலகத்திலே இன்பத்துடன் வாழ முடியாது.
பிராணன் காற்றாயின் அதற்கு அஞ்சி வாழ்வதுண்டா?

காற்று நம்மீது வீசுக்.
அது நம்மை நோயின்றிக் காத்திடுக.

மழைக் காற்று நல்லது.
வான் காற்று நன்று.

ஹார்க்காற்றை மனிதர் பகைவனாக்கி விடுகின்றனர்.
அவர்கள் காற்றுத் தெய்வத்தை நேரே வழிபடுவதில்லை
அதனால் காற்றுத் தேவன் சினமெய்தி அவர்களை
அழிக்கிறான்.

காற்றுத் தேவனை வணங்குவோம்.
அவன் வரும் வழியில் சேறு தங்கலாகாது; நாற்றும்
இருக்கலாகாது; அழுகின பண்டங்கள் போடலாகாது;
புழுதி படிந்திருக்கலாகாது; எவ்விதமான அசுத்தமும் கூடாது.
காற்று வருகிறான்.

அவன் வரும் வழியை நன்றாகத் துடைத்து, நல்ல நீ
தெளித்து வைத்திடுவோம்.

அவன் வரும் வழியிலே சோலைகளும் பூந்தோட்டங்களும்
செய்து வைப்போம்.

அவன் வரும் வழியிலே கர்ப்புரம் முதலிய நறும்
பொருள்களைக் கொஞ்சத்தி வைப்போம்.

அவன் நல்ல மருந்தாக வருக.

அவன் நமக்கு உயிராக வருக.

அழுதமாகி வருக.

காற்றை வழிபடுகின்றோம்.

அகன் சக்தி குமாரன்; மஹாராணியின் மைந்தன்.

அவனுக்கு நல்வரவு கூறுகின்றோம்.

அவன் வாழ்க.

9

காற்றே வா, மெதுவாக வா.

ஜூன்னல் கதவை அடித்து உடைத்து விடாதே.

காயிதங்களை யெல்லாம் எடுத்து விசிறி ஏறியாதே.

அலமாரிப் புத்தகங்களைக் கீழே தள்ளி விடாதே.

பார்த்தாயா? இதோ தள்ளி விட்டாய்.

புஸ்தகத்தின் ஏடுகளைக் கிழித்து விட்டாய்.

மறுபடி மழையைக் கொண்டு வந்து சேர்த்தாய்.

வலி யிழுந்தவற்றைத் தொல்லைப்படுத்தி வேடிக்கை

பார்ப்பதிலே நீ மஹா சமர்த்தன்.

நொய்ந்த வீடு; நொய்ந்த கதவு; நொய்ந்த கூரை;

நொய்ந்த மரம்; நொய்ந்த உடல்; நொய்ந்த உயிர்;

நொய்ந்த உள்ளம் - இசற்றைக் காற்றுத்தேவன்

புடைத்து நொறுக்கி விடுவான்.

சொன்னாலும் கேட்க மாட்டான்.

ஆதலால், மாணிடரே வாருங்கள்.

வீடுகளைத் திண்மையறுக் கட்டுவோம்.

கதவுகளை வலிமையறுச் சேர்ப்போம்.

உடலை உறுதிகொள்ளப் பழகுவோம்

உயிரை வலிமையற நிறுத்துவோம்.

உள்ளத்தை உறுதி செய்வோம்.

இங்ஙனம் செய்தால், காற்று நமக்குத் தோழனாகி விடுவான்.

காற்று மெலிய தீயை அவித்து விடுவான்.

வலிய தீயை வளர்ப்பான்.

அவன் தோழமை நன்று.

அவனை நித்தமும் வாழ்த்துகின்றோம்.

சில குறிப்புக்கள்:

1. அண்டகோளத்திலும் பூகோளத்திலும் கணத்துக்குக் கணம் கவினார் கோலங்கொள்ளுகிறாள் இயற்கையன்னை. அவன் உன்னத அழகிலும் கூத்திலும் ஆழமான ஈடுபாடு கொண்டு தன்னை மறந்து ஸியித்திருப்பது பாரதியாருக்கு இளமை தொடக்கம் இருந்த பழக்கம். அவர் இயற்கையைப் பராசக்தியின் வடிவாகக் கண்டார்; அந்தச் சக்தியின் கூத்தாகக் கண்டார். அதனால், இயற்கையைச் சக்தியின் மூர்த்தங்களான பல பல தேவர்களாக்கி அதனைப் பாடினார். குரியின், சந்திரன், அக்கினி, காற்று, காலைப்போது, மாலைப்போது, ஆறு, கடல், மலை முதலிய பஞ்சபூதங்களை அவ்வாறு பாவனை செய்து பாடினார். அவற்றின் அழகையும் பண்பையும் செயலையும் வியந்து போற்றிப் பாடினார். அழகுக் கோலங்களைக் காட்டியதோடு அவற்றி னாடாகத் தான் உணர்ந்த தத்துவங்களை வெளிப்படுத்தினார். இந்த வகையிலே, அவர் “வசன கவிதை”யாகப் படைத்த ஒன்றே “காற்று” பஞ்ச பூதங்களில் ஒன்றான வாயு.

2. “வசன கவிதை”, இலக்கியவுலகிலே வளமார்ந்த கவிதை ஊடகத் திலே, புதுமை சேர்த்துப் பாரதியார் காட்டிய ஒரு புதிய உத்தி. அது இன்று புதுக் கவிதை என்ற பெயரிலே படக்கூடாதவர் கை எல்லாம் பட்டு மலினமடைந்து உலாவுகின்றது. வசன கவிதை என்பது சந்தந் தவிர்ந்த ஏனைக் கவிதைப் பண்புகள் அனைத்தும் நிறைந்த வசனம். பாரதியார் படைத்த வசன கவிதைகள் ஓவ்வொன்றும் இதற்கு எடுத்துக்காட்டு.
3. “காற்று” என்னும் தலைப்பிலே பாரதியார் படைத்த 15 வசன கவிதை களிலே, “உயிருடையனவெல்லாம் காற்றின் மக்களே என்பது வேதம்; உயிர்தான் காற்று” என்னும் இரு வசனங்களும் கருவாய் நிற்று அந்தக்கரு எல்லாக் கவிதைகளிலும் விளக்கமுறைகிறது; அன்றியும் பெளதிகத் துகள்களைத் தான் ஏறிவரும் தேராகக் கொண்டிருக்கும் சக்தியை - காற்று என்பதாகிய உயிரை - வசப்படுத்திக் கொள்வதன் வாயிலாக நம்மையும் சக்தி பெறச் செய்து கொள்ளலாம் என்னும் உண்மையையும் புலப்படுத்துகின்றது.
4. வெகு வேகமாக நமது சுற்றுச்சூழல் - குறிப்பாக வளி மண்டலம் மாசடைந்து வரும் இந்நாளிலே. இந்த எட்டாங் கவிதை நயத்தக்க முறையில் அறிவு கொளுத்தும் ஒன்றாக அமைகிறது. காற்றுத் தேவன் வருகிறான்; அவன் வரும் வழியைத் தூய்மை செய்தால், அவன் நமக்கு உயிராக, மருந்தாக, அமுதமுமாக வருவான். அதனால் அவன் நம்மை நோயின்றிக் காத்திடுவான்; தோழனாய் அமைவான் என்று இக்கவிதை சுக வாழ்வுக்குரிய மூலாதார உண்மையை இலக்கியப் பண்போடு கூறுகிறது.
5. 9அம் கவிதையில், தோழனாக காற்றுத் தேவனின் குறும்புச் செயல் (முதல் எட்டு வரி) காட்டப்படுவதோடு, பின்னால் அவனது உயர் பண்பான உறுதி - திண்மை - வலிமை பற்றியும் கூறப்படுகிறது. “நொய்ந்த வீடு.... நொய்ந்த உடல், நொய்ந்த உயிர், நொய்ந்த உள்ளம்” என்பனவாகிய நொய்யனவற்றை - வலிமையானவற்றைக் காற்றுத்தேவன் விரும்புவதில்லை; அவற்றை அழித்துவிடுவான். வலிமையுள்ளனவற்றுடன் தோழமை கொள்ளுவான். அதனால் நாழும் உடலை, உயிரை, உள்ளத்தைத் திண்மையுறச் செய்து அவனைத் தோழனாக்கிக் கொள்வோம் எனக் காற்றினது உயர் பண்பு கூறப்படுகிறது.

நீ சுப்பிரமணிய அச்சகம்,
63, B. A. தமிழ் லென்,
யாழ்ப்பாக்கம்.